

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Novotného a přísedících Ivana Procházky a Jitky Krulové v hlavním líčení dne 3. listopadu 2015,

t a k t o :

Obžalovaný

M. N.,

nar. XXXX v XXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXX, XXXX,

je v i n e n , ž e

dne 12. 8. 2013 v době kolem 17.28 hodin při jízdě po komunikaci rychlostí minimálně 83 km/h v pravém jízdním pruhu na ulici Žabovřeské v Brně (směrem k ulici Bauerové), v prostoru u sloupu veřejného osvětlení č. 018, po předchozích slovních výhrůžkách a omezování v jízdě, jako řidič vozidla tovární značky Jaguar S-Type 2, 7D, RZ: XXXX, jehož byl majitelem, zcela náhle a nečekaně vyjel z pravého jízdního pruhu do levého, kde úmyslně bočně narazil do vozidla tovární značky Ford Tranzit, RZ: XXXX, majitele P. H.,

nar. XXXX, jedoucího v levém jízdním pruhu rychlostí minimálně 63 km/h, vědom si, že vozidlo je plně obsazeno cestujícími, které řídil P. H., nar. XXXX, a ve kterém se jako spolujezdci dále nacházeli P. M., nar. XXXX, J. B., nar. XXXX, D. D., nar. XXXX, D. M., nar. XXXX a V. B., nar. XXXX, v důsledku nárazu bylo vozidlo Ford Tranzit vychýleno vlevo, kde najelo na travnatý ostrůvek a následně levým bokem narazilo do opěrné betonové zdi, o kterou se třelo, dále spodní částí najelo na betonová svodidla, po kterých se smýkalo a poté sjelo zpět do levého jízdního pruhu,

přičemž v důsledku uvedeného jednání utrpěl řidič vozidla P. H. ml. zlomeninu 11. hrudního a 1. bederního obratle se znesnadněním obvyklých denních činností v délce 6 týdnů, spolujezdci P. M. zhmoždění temenní části hlavy, zhmoždění zevní strany levého bérce a zhmoždění krční a bederní páteře se znesnadněním obvyklých denních činností v délce 2 až 3 týdnů, D. D. zhmoždění temenní části hlavy, lehké podvrtnutí krční páteře a zhmoždění páteře se znesnadněním obvyklých denních činností v délce 2 týdnů, J. B. bolesti kolen a zad bez omezení v obvyklých denních činnostech a D. M. bolesti zad bez omezení v obvyklých denních činnostech,

když při postřetovém pohybu vozidla tovární značky Ford Tranzit v daném prostoru ohraničeném opěrnou betonovou zdí a následně i betonovými svodidly se sloupy mohlo dojít

k převrácení tohoto vozidla na pravý bok, případně na střechu a tím by u osádky vozidla hrozila možnost vzniku závažného poranění hlavy, mohly vzniknout zlomeniny obličejového skeletu, zlomeniny lebky s krvácením pod obaly mozkové či zhmoždění mozku s následným rozvojem otoku mozku, podvrtnutí krční páteře, zlomeniny horních končetin,

k nárazu do ocelového sloupu, tím by hrozila možnost vzniku závažného poranění hlavy u osádky vozidla zejména sedící vlevo, mohly by vzniknout zlomeniny obličejového skeletu, zlomeniny lebky s krvácením pod obaly mozkové či zhmoždění mozku s následným rozvojem otoku mozku, zlomeniny horních a dolních končetin,

k nárazu do začátku opěrné zdi, při kterém by se daly očekávat nejzávažnější úrazové změny, mohlo by dojít k závažnému poranění hlavy u osob na předních sedadlech, kdy by mohly vzniknout zlomeniny obličejového skeletu, zlomeniny lebky s krvácením pod obaly mozkové

či zhmoždění mozku s následným rozvojem otoku mozku, zlomeniny horních a dolních končetin,

s tím, že ve výše uvedených případech by u poškozených mohlo dojít až k život ohrožujícím stavům, k čemuž nedošlo jen shodou okolností a náhod, neboť řidič vozidla tovární značky Ford Tranzit nemohl na střet vozidel nijak reagovat a své vozidlo korigovat, a s tímto možným následkem musel být, s ohledem na vlastní jednání a konkrétní stavební stav vozovky v místě kde k němu došlo, minimálně srozuměn

a dále svým jednáním způsobil P. H., nar. XXXX, škodu ve výši 85.200 Kč poškozením vozidla tovární značky Ford Tranzit, RZ: XXXX, a poškozením betonových obrubníků, betonových svodidel a opěrné betonové zdi Ředitelství silnic a dálnic, se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 546/56, škodu ve výši 6.444 Kč,

když obžalovaný M. N., řidič vozidla tovární značky Jaguar S-Type 2, 7D, RZ: XXXX, si byl vědom střetu s jiným vozidlem, ve zpětném zrcátku mohl sledovat náraz vozidla tovární značky Ford Tranzit do opěrné zdi a svodidel, a tudíž i předpokládat, že mohlo dojít ke zranění osádky tohoto vozidla, přesto své vozidlo nezastavil a z místa události ujel,

tedy

- 1) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu, a jehož se dopustil v úmyslu jiného úmyslně usmrtit s rozmyslem a spáchal takový čin na dvou a více osobách, avšak k jeho dokonání nedošlo,
- 2) jako řidič dopravního prostředku, který měl účast na dopravní nehodě, neposkytl osobám, které při nehodě utrpěly újmu na zdraví, potřebnou pomoc, ač tak mohl učinit bez nebezpečí pro sebe nebo jiného,
- 3) poškodil cizí věc a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

tím spáchal

- 1) zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

- 2) přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku,
- 3) přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku.

Z a t o s e m u u k l á d á

Podle § 140 odst. 3 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání

15 (patnácti) let a 6 (šesti) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice se **zvýšenou ostrahou.**

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu **10 (deseti) let.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen na náhradě škody uhradit poškozeným:

Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020, IČ : 41197518, částku 2.582 Kč.

České průmyslové zdravotní pojišťovně, se sídlem Jeremenkova 161/11, Ostrava, IČ : 47672234, částku 1.759 Kč,

Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky, se sídlem Drahobejlova 1404/4, Praha 9, IČ : 47114975, částku 28.839 Kč,

Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Na Pankráci 546/56, Nusle, Praha 4, 140 00 Praha, IČ : 65993390, částku 6.444 Kč.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený P. H., nar. XXXX se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená příspěvková organizace Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Na Pankráci 546/56, Nusle, Praha 4, 140 00 Praha, IČ 65993390, odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

A/ Skutková zjištění

Ve výroku rozsudku podrobně popsany skutkový děj byl prokázán dokazováním provedeným v hlavním líčení. V souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu soud zjišťoval skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 trestního řádu provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Obžalovaný M. N. byl k věci vyslechnut opakovaně. Mimo výslechu po sdělení podezření dne 16. 8. 2013, v přípravném řízení dne 10. 12. 2013 (č. l. 176-180) k věci uvedl, že neměl v úmyslu způsobit dopravní nehodu, chtěl pouze ujet z kolony vozidel. Pospíchal, jel kolem 80km/h, jel v prostředním pruhu, v levém pruhu jelo vozidlo Ford Tranzit, auto nebylo prázdné, byli tam nějakí lidé. Věnoval se mobilnímu telefonu a asi tím trochu osádku Fordu omezil, a tak na něj dělali posunky. Posunky jim vrátil, a protože jim chtěl ujet, tak se snažil je předjet. To se mu ovšem moc nedařilo, Ford Tranzit byl pořád vlevo vedle něho. Když se před ním v pruhu uvolnila silnice, šlápl na plyn, aby Fordu ujel, hlídal si okolí. Ford neviděl, domníval se, že mu ujel, a že může do levého pruhu najet. Když do levého pruhu najel, ucítil, že se jeho auto mírně zachvělo, nešlo o žádný silný náraz, s jeho autem to nic neudělalo. V zrcátku zahlídl Ford, že najíždí na travnatou dělicí plochu, domníval se, že tam řidič sám najíždí. Neviděl za svým autem nic, co by nasvědčovalo nehodě, byl rád, že Ford předjel. Kvůli hustému provozu ani neměl, kde zastavit, skutečně o nehodě nic nevěděl. Podotkl, že i kdyby se mu podařilo poblíž zastavit, tak by ho mohla osádka Fordu napadnout. Že má poškozené auto, zjistil až v Novém Lískovci a až tehdy mu došlo, že muselo dojít ke kontaktu s Fordem. Od policistů se následně za několik dnů dozvěděl, že vytlačil Ford mimo vozovku. Dle něj šlo o nešikovný manévr, když předjížděl pomale jedoucí vozidlo ve svém pruhu a vozidlo Ford v době předjíždění neregistroval. Pokud by ho viděl, určitě by mu dal přednost, protože by si přece neničil vlastní vůz. Posádce vozidla se již omluvil a navrhl, že bude spolupracovat při likvidaci vzniklých následků.

Dále byl v přípravném řízení vyslechnut po změně právní kvalifikace (na pokus k § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a/ trestního zákoníku) dne 21. 10. 2014 (č. l. 296-303), kdy popsal svůj zdravotní stav. Zde uvedl, že řídil vozidlo i přesto, že měl pravidelné epileptické záchvaty,

protože je automechanik a potřeboval řidičské oprávnění k práci. Pociťoval, že ho záchvaty omezují při řízení. Od lékařů již od roku 2006 věděl, že nesmí řídit motorové vozidlo. K věci uvedl, že tehdy volal své přítelkyni J. M., která bydlí v Novém Lískovci. Už od domu při jízdě ji telefonoval a byl rozčilený. Mával rukama, gestikuloval. Doznal, že najel do pruhu posádce vozidla Ford Tranzit. Začal konflikt a začali se navzájem blokovat. Chtěl jim ujet, myslel si, že má prostor je předjet, ale měl je v mrtvém úhlu a ťukl do nich. Podle jeho názoru si to řidič stočil sám, nevytlačil ho. Zastavit nemohl, protože jel v koloně. U přítelkyně na ulici Oblá si vyměnil auto (za Ford Ka) a jel zpátky, aby zjistil situaci (následně uvedl, že jel s přítelkyní, která vozidlo řídila). Zdálo se mu vše v pohodě, protože všichni byli v pohodě a stáli venku. Přiznal, že neposkytl první pomoc. Viděl (ještě před nehodou), že ve Fordu jeli nejméně čtyři lidé. Je také pravda, že ti, kteří seděli vzadu, na něho dělali posunky, vulgární gesta. Ford jel rychlostí kolem 60 km/h, on jel rychlostí kolem 40 km/h, ale začal zrychlovat kvůli předjíždění. Myslel, že v době, kdy přidal plyn, jsou za ním, neviděl je v levém zrcátku. Náraz nebyl téměř cítit, ale věděl, že se něco stalo, viděl Ford ve zrcátku zastavit. On sám zastavoval, ale za ním začali všichni troubit, tak jel dál. K vozidlu Jaguar pak uvedl, že v době nehody bylo v dobrém technickém stavu, technický průkaz od vozidla již nemá, protože auto prodal do Liberce.

V hlavním líčení dne 15. 9. 2015 na své obhajobě setrval, kdy opětovně uvedl, že se tehdy pohádal s J. M. a rozhodl se jet to vyřešit osobně do Nového Lískovce. Cestou telefonoval a nedával úplně pozor na cestu. Při sjezdu na ulici Žabovřeskou pod Královopolským tunelem poprvé spatřil Ford, který s ním jel souběžně. Kvůli telefonování mohl najet do nějakého jeho pruhu. Gestikuloval rukama, a zřejmě si to osádka z toho vozu vzala osobně. Snažil se je předjet, proto na ulici Žabovřeské nejdřív přibrzdil, a chtěl se zařadit za ně. Za ním začaly troubit auta, ale viděl před sebou místo. Rozjel se pod plným plynem a věděl, že Ford Tranzit předjíždí, a když byl na jeho úrovni, tak prudce odbočil. V tuto dobu už netelefonoval. Chtěl je předjet a ujet jim, protože si všiml, že v tom Fordu sedí víc lidí a tím, že na něj ukazovali, dostal strach, nebylo mu dobře. Bylo jasno, a od lékařů má zjištěno, že to vyvolává epileptické záchvaty. Věděl, že když vjede do tunelu, kde je tma, bude to pro něj nejjistější. Následně (oproti předchozímu údaji) upřesnil, že Ford měl v úrovni svého auta, poté ho neviděl vedle sebe ani ve zrcátku, tak se rychle zařadil. Zachytil jej zadní částí vozu, situaci sledoval celou dobu ve zrcátku, kde viděl, že Ford zastavuje, nebo jede blízko betonové zdi. Zastavit nechtěl, ani nemohl, měl strach, pokračoval proto v jízdě do Nového Lískovce, a zavolal přítelkyni, že zřejmě způsobil dopravní nehodu, protože auto se při tom nárazu zakymácelo, zachvělo, věděl o nárazu. Šli to zkontrolovat, jeho vůz byl podřený na zadních dveřích. Přítelkyně potom sedla do svého vozu nebo do vozu manžela a jela (sama) na místo nehody. Vrátila se s tím, že je tam policie a osádka je venku. Myslel, že je to banální nehoda, a proto to potom již neřešil.

Na dotazy uvedl, že nehodu registroval ve chvíli, kdy se zachvěl vůz. Vozidlo Ford registroval poprvé, když vyjížděl z Lesné přes první tunely a oni sjížděli z Králova Pole, což odpovídalo vzdálenosti zhruba 1 km až 2 km, z časového hlediska zhruba minutu až dvě. Telefonoval ještě před tím, než je zaregistroval a přestal, až když je chtěl předjet. Handsfree sadu ve vozidle neměl. Jednou rukou držel telefon a druhou volant. Když byl dotázán na schopnost jednou rukou telefonovat, druhou držet volant a ještě při tom gestikulovat uvedl, že gestikuloval levou rukou a to tak, že pustil volant, zvedal ruku a zase chytal volant. Gestikulace nesměřovala proti nikomu. U sbíhání pruhů už netelefonoval. Do pruhu, kdy se pohyboval Ford, vjel dvakrát. Je možné, že při telefonování jim do toho pruhu najel, ale nepřipadalo mu, že by je ohrozil a museli uhnout nebo manévrovat. Směrovky nedával, protože gestikuloval a telefonoval. Uvedl, že si není jistý, zda se vrátil zpátky do svého pruhu po prvním najetí, jelikož řídil a telefonoval. Najíždění do pruhu ale registroval. Z vozidla měl

strach, protože na něj hrozila osádka několika lidí, nechtěl tedy zastavit. V tu dobu byly vozidla pravděpodobně vedle sebe. Hrozil na něj někdo ze zadních sedadel, viděl mávání rukou, pohyb. To, že na něj hrozí, dovodil z toho, že byli nalepení na okně. Mávání rukou tedy pro něj znamenalo hrozbu. Osádka začala hrozit od doby, kdy se setkali poprvé, neboť je pravděpodobně omezil v jízdě. Poté chtěl ujet nebo se za ně zařadit, nikoli jet souběžně. Chtěl se za ně zařadit, tak přibrzdil, ale auta začala troubit, proto podřadil a rozhodl se akcelarovat, poté už Ford neviděl ani v zrcátku ani vedle sebe a rychle odbočil. V okamžiku kontaktu ucítil zachvění vozu a v zrcátku viděl, jak Ford zastavuje u krajnice. Myslel, že se s nimi odřel a zastavili, aby to s ním vyřešili. Protože za ním začaly troubit auta, poté co přibrzdil, nebylo kde zastavit, tak ujel. Poslal tam přítelkyni, aby se jela podívat. Nejel s ní, protože ho bolela hlava, nebylo mu dobře, a při pohledu na dveře si uvědomil, že zřejmě způsobil nehodu. Na policii to neoznámil, protože měl strach, že vznikla nějaká škoda. Dále uvedl, že v době nárazu byly auta i za ním i před ním, ale Ford se dal předjet. Ovšem nevybavil si přesně, zda přímo před ním bylo nějaké vozidlo. Prudce doleva neodbočil z důvodu, že před ním bylo vozidlo, ale myslel, že je vedle něho místo. Nemohl odbočit plynule a Ford nezahlídl. Kdyby odbočoval plynule, tak by mohl narazit do auta před ním. Uvedl, že výpověď, kterou učinil v přípravném řízení, je přesnější. K náhradě škody z jeho strany nedošlo, ale plnila za něj pojišťovna.

K dotazům státní zástupkyně uvedl, že jel rychlostí mezi 60-85 km/h. Situaci pomocí pravého zpětného zrcátka nekontroloval. V levém zpětném zrcátku viděl auto, ale Ford to nebyl. Jeho záměrem bylo předjet a následně ujet. Chtěl se dostat do levého pruhu, který byl rychlejší.

Na dotazy obhájce uvedl, že během jízdy byl ve špatném psychickém rozpoložení. Vulgární gesta vůči posádce vozu Tranzit použil, ale ústní komunikace mezi nimi neproběhla, protože telefonoval. Úmyslně zranit nikoho nechtěl, pouze jim neúmyslně najel do pruhu. Báł se osádky vozu, kde byli nejméně 4 lidé, proto nezastavil. Poté, co si uvědomil, co všechno se mohlo stát, tak byl v šoku. Po střetu s vozidlem prach ve zpětném zrcátku neviděl. Uvedl, že to byla jeho chyba, že telefonoval a ujel od nehody, ale nebylo jeho úmyslem někoho zranit či zabít.

Na dotazy ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že s epilepsií se léčí od roku 2006. Lékař ho informoval již dříve, že pokud nasadí léčbu, tak bude muset odevzdat řidičský průkaz. Potřebuje ho ke své práci, tak se bál. Řidičský průkaz odevzdal až po nehodě. V pomalém pruhu nezůstal, protože chtěl být co nejrychleji v tunelu. Uvedl, že mu dělá špatně pěkné počasí, a když je jasno nebo má strach může začít epileptický záchvat. V tu chvíli zaznamenal úzkost a strach, což mohlo znamenat nástup epileptického záchvatu.

Jeho obhajobu lze ve stručnosti shrnout tak, že se z jeho strany jednalo o nepovedený předjížděcí manévr, kdy neregistroval vedle souběžně jedoucí vozidlo Ford a následně neviděl nic, co by naznačovalo možné zranění osádky vozidla. Z hlediska věrohodnosti této obhajoby je nutno již zde konstatovat, že s ohledem na opakovanou změnu údajů (např. kdo byl zjistit následně důsledky jeho jednání) a jejich vnitřní rozpornost (důvody přejíždění do levého pruhu apod.), nelze jeho údaje hodnotit jako věrohodné.

Obžalovaný je z trestné činnosti, vedle své výpovědi (částečného doznání), usvědčován zejména výpověďmi poškozených a dalších svědků, kteří vnímali jednání obžalovaného či dalších osob dále věcnými a listinnými důkazy, kterými jsou zejména protokol o nehodě v silničním provozu se zajištěnými stopami a záznam kamerového systému, zachycující střet

vozidel a dobu jízdy tomuto předcházející či na tento krátce navazující, ve spojení se znaleckými posudky a to jak z oboru silniční dopravy tak zdravotnictví ve vztahu ke způsobeným či možným následkům.

K okolnostem, za nichž došlo ke kontaktům s obžalovaným (resp. následně jeho vozidlem), se opakovaně vyjádřili jako svědci poškození P. H. ml., J. B., V. B., D. D., D. M. a P. M..

Svědék P. H. ml., řidič vozidla Ford, v přípravném řízení dne 22. 10. 2014 (č. l. 335-338) k věci uvedl, že jeli v Brně po ulici Žabovřeské směrem na dálnici D1, a to vozidlem Ford Transitz, jehož majitelem je jeho otec. Všichni vpředu byli připoutáni bezpečnostními pásy, vzadu neví. V úložném prostoru byl umístěn kýbl a nářadí. Na ulici Žabovřeské před odbočkou na Bystřc měla silnice tři pruhy a zužovala se do jednoho. V místě byla kolona. Zůstali stát za vozidlem Jaguar. Kolona se rozjela, popojela a vozidlo Jaguar zůstalo stát a předním vzniklo volné místo tak zhruba na délku dvou aut. Řidič Jaguara měl ven z okénka ruku a držel se za střechu kapoty. Druhou rukou držel telefon a telefonoval. Když vozidlo nepojelo, tak na něj zatroubil. A potom ještě jednou nebo dvakrát silněji. Když se Jaguar nerozjel, tak dal blinkr vlevo a přešel do vedlejšího jízdního pruhu. Dostali se s Jaguarem na stejnou úroveň a jeho řidič na ně začal vulgárně řvát, že jim rozbije hubu. Proběhla mezi nimi vulgární přestřelka. U jejich vozidla byla stažena přední okýnka. Potom se kolona vozidel zúžila do jednoho pruhu a Jaguar jel za námi a tlačil na ně jako, že je chce předjet. Najel pravým předním kolem až na chodník, pak to stočil a zase se je snažil předjet zleva. Byla tam dvojitá plná čára a on jel vybočený levými koly na této čáře. Asi po kilometru se jeden pruh rozšířil na dva. Pak v jednom momentu uviděl ve zpětném zrcátku, že je Jaguar podjíždí zprava a ucítil náraz. Na náraz nemohl nijak reagovat, jeli po betonových svodidlech, na která najeli, vymrštilo je to do vzduchu a pak dopadli zpět na asfalt. Jel tehdy rychlostí kolem 60 km/h. Náraz směřoval do pravé strany vozidla. Při nárazu je to strhlo na levou stranu, ucítil náraz do betonové stěny, která je tlačila rovně na betonová svodidla. Vozidlo nešlo vůbec ovládat. Vozidlo Jaguar dokončilo najetí do levého jízdního pruhu a řidič pokračoval dál. Po vystoupení z auta byl oťresen z toho, co se stalo a poté pocítil bolest v zádech. Utrpěl vnitřní zlomeninu dvou obratlů v bederní části zad. Obžalovaný na něj působil podnapilým dojmem.

V hlavním líčení dne 16. 9. 2015 potvrdil svoji výpověď z přípravného řízení s tím, že vozidlo Jaguar zaregistroval poprvé v koloně, když stálo před nimi. Jednalo se o vzdálenost zhruba dva kilometry před místem střetu, což odpovídalo době asi čtvrt hodiny. Konstatoval, že konflikt byl záležitostí asi půl minuty, když během doby, kdy se auta míjela, prohodili spolu vulgární slova a konflikt tím skončil. U obou vozidel byla otevřená okýnka. Dále popsal osádku vozu a uvedl, že ve druhém vozidle seděl pouze řidič. Po dobu, co řidič stál, tak měl jednu ruku položenou na střeše vozidla, druhou měl u ucha, jakoby telefonoval. Nikdo kromě něho s obžalovaným nekomunikoval. Snaha o předjíždění a kličkování působila na něj i ostatní z osádky Fordu, jakoby byl obžalovaný pod vlivem. S vozidlem se pohyboval uprostřed pruhu. Náraz nečekal, takže nemohl reagovat tak, aby se tomu střetu nějakým způsobem vyhnul. V době nárazu měl zařazený čtvrtý rychlostní stupeň a rychlost zhruba 60 km/h, nemyslí, že by v době nárazu mohlo jet jeho vozidlo kolem 80 km/h. Po nárazu bylo vozidlo neovladatelné, narazilo do levé strany betonového nájezdu, které je drželo u stěny, setrvačností vozidlo najelo na betonové svodidlo, které je metr vysoké, najeli tam prostředkem, to je nadhodilo a zpětně dopadli na silnici, a setrvačností ujeli ještě pár metrů. Na náraz nedokázal reagovat, zkusil sešlápnout brzdu, ale vozidlo nereagovalo, vyrvalo jim to kolo i poloosu. Vozidlo Jaguar dokončilo předjíždění doleva, nevšiml si, že by třeba reagoval, že by se rozsvítily brzdové světla, vozidlo pokračovalo dál. Vystoupili, začali řešit, zda je někdo zraněný a potom dopravní situaci. Zastavil tam poté i manželský pár, který tu nehodu

viděl, a říkali, že počkají na policii, aby dosvědčili, že je naboural. Vozidlo Ford bylo před nehodou v dobrém technickém stavu. V době před nárazem, když se vozovka rozšiřovala do dvou pruhů, zůstali v pravém pruhu, ale pak přešli do levého, kde chtěl předjet další vozidlo. V pravém zrcátku sledoval Jaguar, který vjel do pravého pruhu, a on tedy zůstal v levém. Poté se podíval dopředu, a to v ten moment bylo poslední, co viděl. Po havárii proběhla na vozidle kontrola likvidátora pojišťovny, technik ho neviděl. Ze strany obžalovaného k náhradě škody, ani žádnému vyjádření nedošlo. Škoda byla uhrazena pojišťovnou.

Svědka J. B. v přípravném řízení dne 22. 10. 2014 (č. l. 312-314) k věci uvedl, že jeli tehdy z práce z Kuřimi dodávkou Ford Tranzit, modré barvy, kterou řídil P. H. ml. Seděl vpředu jako spolujezdec u okna, vedle něho pan B.. Byl připoután bezpečnostním pásem. Před nimi jelo vozidlo Jaguar, zlaté barvy, řidič pořád telefonoval, kličkoval, prostě zavazal. Potom si šoféři začali mezi sebou vyměňovat názory. Jaguar jel před nimi a brzdil je. Když se silnice rozdvajila, stál Jaguar vedle nich. Řidič Jaguara začal nadávat, říkal, aby šli všichni ven, že si to s nimi rozdá. Okénka u auta měli otevřená. Popojeli a ztratili ho, říkali si, že už bude pokoj, ale najednou řidič Jaguara najel vedle nich a normálně do nich žduchl a pak odjel pryč. V době nárazu jeli prostředkem levého pruhu, rychlostí kolem 50 km/h. Ten náraz přišel z ničeho nic. Natlačil je na levou stranu na svodidla, takže oni po svodidlech vylítli nahoru a jeli po vrchu, spíš letěli. Před nimi byl sloup, naštěstí je to před sloupem stáhlo dolů ze svodidel. Popsal řidiče Jaguara a uvedl, že vypadal, že je pod vlivem alkoholu nebo drog, zdál se mu nepřičetný. Řidič Jaguara po nárazu ujel, brzdová světla na autě svítit neviděl, slyšel jen hvizdot kol. Následkem nárazu zranění neměl, jen ho bolela kolena a měl bolest v zádech.

V hlavním líčení dne 16. 9. 2015 potvrdil svoji výpověď z přípravného řízení. Uvedl, že vozidlo zaregistroval v době, kdy se tři pruhy sjížděly do jednoho, obžalovaný telefonoval a zdržoval je v jízdě. Popsal rozsazení osádky vozidla, kdy pan M. seděl s ním vpředu a vzadu pan M., D. a B.. Výměna názorů probíhala mezi obžalovaným a řidičem Fordu. Začalo to troubením, poté padly nadávky i vulgarismy. Jiné konfliktní situace si nepamatuje. Uvedl, že náraz neviděl, díval se dopředu, ale narazil do nich celým bokem. Registroval, že obžalovaný ujel, slyšel podřazení a kvílení kol. Před nárazem bylo jejich vozidlo na levé straně jízdního pruhu. Po nárazu letěli po svodidlech a před sloupem spadli dolů. Snažili se držet palubní desky. Řidič Fordu nemohl po nárazu provést žádný manévr. Rychlost Fordu byla v době nárazu kolem 50 km/h - 60 km/h, neboť se rozjížděli. Rychlost kolem 80 km/h nebyla dle něj v plném naložení při rozjíždění možná. Do zpětného zrcátka se nedíval. Po nehodě měl bolení zad.

Svědka V. B. v přípravném řízení dne 22. 10. 2014 (č. l. 319-321) uvedl, že se vraceli z Kuřimi, auto řídil P. H. ml., seděl vzadu vpravo, byl připoután, jeli v pravém pruhu a před nimi stál Jaguar a brzdil provoz, proč neví, normálně se tam postavil a stál. Řidič P. H. zatroubil. Potom si P. H. s řidičem Jaguara přes okýnko nadávali. Řidič Jaguara telefonoval, dělal něco s mobilem, jestli psal zprávu nebo telefonoval, neví, ale byl agresivní, nadával a vyhrožoval. Předjeli ho, zařadili se do levého jízdního pruhu, on za nimi začal nějak kličkovat a pak do nich bezdůvodně napálil. Bylo to schválně, bylo to vidět. On měl místa dost, letěli po svodidlech. Když pak zastavili, viděl, jak řidič Jaguara podřadil, a přidal plyn. Uvedl, že vpředu auta byla otevřená okénka.

V hlavním líčení dne 14. 10. 2015 na svých údajích setrval s tím, že řidič Jaguara blokoval dopravu, troubili na něj, poté je nějaké vozidlo pustilo do levého pruhu a když byla vozidla vedle sebe, tak došlo na nadávání, které trvalo několik minut, skončilo asi 2 km před nárazem. K nárazu uvedl, že tento viděl až v poslední chvíli, kdy viděl bok toho auta, když on sám

seděl vzadu za spolujezdcem. Myslel si, že obžalovaný je blázen. Rychlost vlastního vozidla odhadl na 60-70 km/h, obžalovaný musel jet rychleji.

Svědék D. D. v přípravném řízení dne 23. 10. 2014 (č. l. 326-328) uvedl, že jeli vozidlem Ford Tranzit, který řídil P. H. ml., on seděl připoután vzadu za řidičem. Jeli z Bystrce do tunelu Dobrovský, kde se vytvářel tzv. zip. Chtěli se zařadit, ale před nimi bylo auto zlaté barvy značky Jaguar, jehož řidič ale provoz nesledoval. Řidič jejich vozidla zatroubil na Jaguara, který stále stál, i když před ním bylo volné místo na popojetí. Jaguar nakonec uhnul, ale jeho řidič začal něco vyřvávat. Potom zavřeli i okénka, která do té doby byla stažená. Dal si sluchátka a poslouchal MP3 přehrávač. Jeli směrem ven z Brna. V místě nárazu byly tři jízdní pruhy. Najednou přišel náraz a vyletěli, dopadli a vystoupili, protože se z auta začalo dýmit. Celé to v podstatě začalo tím, že řidič Jaguara začal vyřvávat a oni na něho zatroubili. V momentě nárazu narazil hlavou do skla. Utrpěl namožení krční páteře a 14 dní pouze ležel doma, měl bolesti a bral léky.

V hlavním líčení dne 16. 9. 2015 potvrdil svoji výpověď z přípravného řízení. Dodal, že celou dobu poslouchal MP3 přehrávač, nic neslyšel do té doby, než si všiml, že se ostatní ohlíží. Řekli mu, že vedle v autě provokuje řidič. Vozidlo zaregistroval poprvé v zipu v místě sjíždění z Bystrce. Po nehodě byl 14 dní doma, protože měl problémy s krční páteří a zády.

Svědék D. M. v přípravném řízení dne 23. 10. 2014 (č. l. 349-350) uvedl, že se vraceli kolem páté hodiny odpoledne z Kuřimi, jeli Fordem Tranzitem, v dodávce seděl připoután vzadu uprostřed. Byl unavený, usínal, pak uslyšel trubení, pískání gum a následoval náraz. Lítaly jim hlavy v autě, jak ta dodávka skákala. Byl to šok, rychlovka, vůbec nevěděl, co se děje. Před nimi byl elektrický sloup a bylo štěstí, že ho o kousek minuli, také bylo štěstí, že se dodávka na svodidlech nepřevrátila, jinak by bylo po nich. Od kolegů slyšel, že je naboural Jaguar. Po nárazu ho bolela záda, na ošetření nešel.

V hlavním líčení dne 14. 10. 2015 na svých údajích setrval, kdy dále uvedl, že měl naraženou ledvinu od náradí, které v důsledku nárazu létalo v kabině, ale k lékaři nešel.

Svědék P. M. v přípravném řízení dne 22. 10. 2014 (č. l. 360-363) vypovídal shodně jako ostatní poškození o tom, že se vraceli z práce a kdo auto řídil a dále uvedl, že vyjeli z Dobrovského tunelu, kde se to zužuje ze dvou nebo tří pruhů do jednoho, před nimi stál Jaguar, který blokoval celou štreku aut a psal si SMS nebo telefonoval. Dívali se po něm, co dělal a on na něj začal hned řvát, ať vylezou, ať se jdou bít. Předjeli ho a on jel za nimi v jednom pruhu. Pořád na ně najížděl, že je předjede, ale protože tam byly přechody, tak se zařadil vždycky zpátky. Sám říkal P. H. ml., že zavolá policisty nebo, že to natočí na telefon. Nakonec nic nenatočil. Vyjeli z jednoproudé silnice, která se rozdvouje a řidič hned vjel vedle nich a vyloženě škubl volantem přímo do nich. Narazili do betonového mostku. Řidič Jaguara nezastavil, pokračoval dál. Ve vozidle byl sám a byl agresivní. Zda dával řidič znamení k předjíždění, neví, ale domnívá se, že nikoliv. Vozidlem narazil do přední pravé strany jejich vozidla. Jeho jednání bylo úmyslné. Po nehodě měl naražené koleno a páteř.

V hlavním líčení dne 16. 9. 2015 potvrdil svoji výpověď z přípravného řízení. Vozidlo zaregistroval hned na začátku zúžení, protože obžalovaný stál se svým vozidlem vedle nich a pořád něco vyřvával a ukazoval. Mohlo to být zhruba dva kilometry od místa střetu a časově zhruba dvě až tři minuty. Uvedl, že byla špička, že v zúžení stáli v koloně. V době střetu jejich vozidlo jelo rychlostí zhruba 60 km/h. Jeli rovně, řidič se díval do zrcátka a říkal, že se je snažil Jaguár nějak předjet, ale že se pak zařadil. Uvedl, že následkem střetu měl pohmožděnou páteř. Dále se vyjádřil k vybavení vozu, kdy konstatoval, že vozidlo nemělo klimatizaci. Uvedl, že ten den nepršelo, nebyla zima a okénka v autě byla asi zavřená. Na

dotazy odpověděl, že viděl i do kabiny Jaguáru, a jak řidič strhl volantem přímo do nich. Náraz zaznamenal, ale nevzpomněl si, zda byl i slyšet.

Z výpovědi těchto svědků má soud za jednoznačně prokázaný předcházející konflikt osádky vozidla Ford s obžalovaným, který začal v důsledku řádného nevěnování se situaci v silničním provozu ze strany obžalovaného, který telefonoval a bránil plynulému provozu. Následně v průběhu dalšího pohybu docházelo k opakovaným snahám obžalovaného jejich vozidlo předjet, kdy tyto vyvrcholily nárazem do jejich vozidla. Přes drobné odchylky v popisu celého skutku, kdy je zjevné, že ne všichni se věnovali situaci kolem jejich vozidla, případně tuto stejně vnímali, je zřejmé, že ti co měli možnost registrovat koncové jednání obžalovaného toto popisují shodně s kamerovým záznamem, tedy jako prudké strhnutí řízení směrem doleva a fakticky tak jako snahu účelově do jejich vozidla narazit, nikoli jako předjíždění. K osobě obžalovaného pak prakticky shodně uvedli, že vnímali jeho jednání jako jednání problematické osoby, možná pod vlivem návykových látek. Obžalovaný vůči nim neučinil žádné kroky ve vztahu k náhradě škody a omluvy, až při hlavním líčení.

Mimo přímých poškozených situací popsali i další svědci a to manželé P., kteří jeli daným úsekem krátce po obžalovaném a sledovali jeho konflikt s osádkou vozidla Ford Tranzit.

Svědka P. P. v přípravném řízení dne 21. 10. 2014 (č. l. 370-378) uvedl, že jeli s manželkou do Hornbachu vozidlem Škoda Octavia Combi stříbrné barvy. Manželka seděla vedle něho. Všimnul si souběžné jízdy Jaguara a Fordu Tranzit. Řidič Jaguara začal něco gestikulovat na osádku Tranzitu. Evidentně se tam rozčiloval, rozhazoval rukama a měl v ruce mobil. Už si říkal, že tam bude nějaký problém. V té době se jelo v podstatě krokem, popojíždělo se v koloně. Jaguar měl otevřená obě dvě okna, u řidiče, u spolujezdce, řidič měl venku z auta levou ruku. Uvedl, že řidič Jaguara byl hnědovlasý muž s tetováním ve věku 30-35 let. Řidič Jaguáru znamení o směru jízdy nedával, dalo se však ze stylu jeho jízdy vydedukovat, že se snaží přejet do levého jízdního pruhu. Jel takovými jakoby přískoky. Pak se snažil Jaguar předjet na plné čáře auta – kolonu. Jediné, co mu v tom zabránilo, byly ostrůvky před přechody. Udělal to tak asi dvakrát. Dostali se k místu, kde se to rozšířilo na dva pruhy. Tranzit jel pořád vlevo k Pisáreckým tunelům, Jaguar zrychlil, předjel auta, která byla před nimi, a zařadil se do pravého jízdního pruhu. V podstatě při souběžné jízdě s Tranzitem bez blinkru ho sejmul, přejel do levého pruhu a předkem Jaguáru narazil na pravé zadní kolo do těch bočních dveří a celou délkou auta ho tlačil až doleva na betonová svodidla. Jaguar jel rychleji než Tranzit a pak pokračoval v levém jízdním pruhu dál. V době nárazu mohl jet Tranzit rychlostí 50-60 km/h, Jaguar rychlostí o zhruba 20 km/h více. Náraz Tranzit hodil doleva na svodidla až na opěrnou zeď silnice a Tranzit to zvedlo do vzduchu. Tranzit se naklonil doprava a už to vypadalo, že se převrátí. Nakonec spadl na čtyři kola a zastavil se. Pokud jde o komunikaci mezi řidiči, byla jednostranná od řidiče Jaguáru k Tranzitu. Vnímali to jako úmyslné najetí do vozidla. Řidič Jaguáru musel vědět o tom, že došlo k nárazu.

V hlavním líčení dne 17. 9. 2015 potvrdil svoji výpověď z přípravného řízení a doplnil, že po nehodě zastavili asi 5 metrů za Tranzitem a zavolali policii. Uvedl, že během jízdy obžalovaný měl ruku z okénka a gestikuloval s ní směrem na osádku Tranzitu a něco jim říkal. Ze strany osádky Tranzitu odpovídající reakci nezaznamenal. Na okna Tranzitu neviděl, ale po nehodě byla všechna zavřená. Sřet vozidel vnímal jak útok vozidla na jiného účastníka. Obžalovaný se nemusel ničemu vyhýbat, před auty nebyla žádná jiná vozidla. Dále uvedl, že Tranzit mohl jet rychlostí zhruba 55 – 60 km/h, Jaguar zrychloval. Mezi nehodou a jejich vozidlem byla maximálně dvě vozidla. Žádné z vozidel jedoucích za Jaguárem a Tranzitem nemuselo po nehodě dělat žádný manévry. Nezaznamenal, že by vozidlo Tranzit po

střetu začalo brzdít, ani že by řidič strhl nějakým způsobem řízení. Zda mělo vozidlo Tranzit airbagy, neví. Uvedl, že řidič, poté co vystoupil, byl zmatený, nevěděl, co se stalo. Osádka byla v šoku, věděli, že auto narazilo do bariéry, ale nevěděli, co se stalo. Dále popsal pohyb vozidla Jaguár před incidentem. Zhodnotil, že doba mezi tím, než se Jaguár přemístil z levého pruhu do pravého a následně narazil do vozidla Tranzit, trvala zhruba 10 sekund. Po přehrání kamerového záznamu uvedl, že jeho auto je třetí vozidlo v pravém pruhu. Zvukový projev dopravní nehody slyšel.

Svědčce P. P. v přípravném řízení dne 21. 10. 2014 (č. l. 380-386) uvedla ve shodě s manželem, že řidič Jaguaru najel vedle Tranzitu, měl stažená okénka a na Tranzit gestikuloval. Přišlo jí to, že se jedná o výhrůžky, že je naštvaný. Možná hrozil i rukou. Měl ruku ven z okénka, jel agresivním způsobem, snažil se dodávku předjet zleva, ale agresivně. Vždycky zprudka vyrazil, ale jelikož jsou po cestě zastávky a retardéry, musel se vrátit zpět a zařadit. Dostali se pak až na silnici, která se dělí do dvou jízdních pruhů, bylo to někde až u vodárny v Pisárkách. V tomto místě řidič Jaguaru zrychlil a vybočil ze svého pravého pruhu do jejich levého pruhu a naboural zboku dodávku a natlačil ji na betonová svodidla. V té době řidič Jaguaru nepředjížděl žádné jiné vozidlo ani neobjížděl žádnou překážku, že by tam o ně zavadil. Bylo to zcela úmyslné, chtěl je nabourat. Autem jakoby je přidržel, nebylo to žádné ťuknutí. Dodávka vyjela na levou stranu na zeď, následně na betonová svodidla, která ji vymrštila do vzduchu. V dodávce bylo pět nebo šest chlapů. Na Jaguaru neviděla svítit brzdová světla. Světelné znamení ke změně směru jízdy řidič nedával. Řidič vybočil úmyslně. Vozidlo Tranzit vozidlu Jaguar neznemožňovalo předjetí. Když Jaguar vybočil doleva a narazil do Tranzitu, chvíli jakoby se auta dotýkala, ale pak se Jaguar vrátil do středu, do svého jízdního pruhu, vrátil se sám, nebyl to následek odrazu. Šlápl na plyn a ujel.

V hlavním líčení dne 17. 9. 2015 na těchto údajích setrvala. Doplnila, že po incidentu zastavili, aby poskytli posádce pomoc. Jelikož byli v šoku, popisovala do telefonu policistům místo nehody sama. Vozidlo Jaguár poprvé zaregistrovala v koloně v Žabovřeskách, zhruba půl kilometru od místa nehody. Uvedla, že když jeli v jednom pruhu, tak stáli v pořadí Tranzit, Jaguár, jejich auto. Po rozdělení do dvou pruhů se mezi ně dostala i jiná vozidla, v místě nehody byla mezi nimi a Jaguárem dvě až tři vozidla. Dále popsala situaci před kolizí. Uvedla, že ten den bylo teplo, slunečno a dobrá viditelnost. Na vozidlo Jaguár i přes dvě auta před nimi viděla, neboť bylo ve vedlejším pruhu. Domnívá se, že střet také viděla. Vybavila si, že do nich narazil bokem, a to minimálně polovinou auta. Rychlost vozidla Tranzit odhadla kolem 50 – 60 km/h a řekla, že Jaguár jel velmi podobně, ovšem začal akcelarovat a mohl poté jet i kolem 90 km/h. Střet vozidel trval asi dvě vteřiny. S osádkou Tranzitu s manželem mluvili, z auta vystoupili po svých, měli drobné oděrky, byli v šoku a otřeseni. Nevěděli, kde se tam to auto vzalo, ani jak k incidentu došlo. Po zhlédnutí záznamu uvedla, že jejich vozidlo je to, které dojíždělo v levém pruhu a zařazovalo se do pravého pruhu za červené vozidlo anebo to následující, před které se toto dojíždějící vozidlo zařadilo.

Přestože tyto výpovědi vykazují drobné rozpory s objektivním záznamem (kontakt vozidel apod.) dané zjevně jak časovým odstupem, tak možnou intenzitou tehdejšího vnímání podstatných náležitostí, opět lze s ohledem na jejich zásadní obsahovou shodu (fakticky jak s údaji dalších svědků, částečně i obžalovaného) považovat v zásadě za věrohodné, kdy i možnost výhledu na jednání předcházející střetu je dána místním uspořádáním komunikace, kdy tomuto předchází táhlá levotočivá zatačka. I z výpovědí těchto svědků tak zjevně vyplývá delší dobu trvající konflikt s jednáním, které je vnímáno jednoznačně jako jeho vyústění a nikoli jako důsledek nevhodného předjíždění.

K následnému jednání obžalovaného se vyjadřovala jeho tehdejší přítelkyně J. M..

Svědky J. M. v přípravném řízení dne 12. 2. 2015 (č. l. 356-358) uvedla, že obžalovaného znala krátce, asi měsíc až dva před tou událostí, kdy byli milenci. Ten den za ní přijel obžalovaný M. N., řekl jí, že se stala nějaká nehoda, nevěřila mu, tak si sedla do manželova auta a jela se podívat, jestli se na té cestě nějaká nehoda stala no a pak viděla, že ano. Vrátila se zpátky, řekla mu, že to musí nahlásit na policii, jestli to udělal, řekl, že ano a ať ho odveze domů. On tehdy jel Jaguárem zlaté barvy, vozidlo bylo poškozené z boku, asi u řidiče. Ještě předtím než dojel, jí volal, volal pravděpodobně i během jízdy, hádali se. Když dojel, byl rozrušený, bál se, třásl se. Zdali byl pod vlivem alkoholu nebo nějakých jiných látek, neví. Na místo nehody se jela podívat společně se svým manželem, kterýsi myslel, že je s obžalovaným pouze kamarádka. Viděla tam stát Tranzit, policii a další lidi.

V hlavním líčení dne 15. 9. 2015 v zásadě na svých údajích setrvala, kdy ovšem odlišně od přípravného řízení uvedla, že s obžalovaným se znali rok. V den nehody ji volal, ukázal jí nabourané auto. Nevěřila mu, proto si sedla do auta a jela se podívat na místo nehody. Když se vrátila, řekla mu, že musí jít na policii a řešit to. Obžalovaný se bál a byl v šoku, vzala ho tedy do auta a odvezla domů rodičům. Uvedla, že poté co skončil s prací, zanevřel na okolí a začali se také hádat. Hádali se často bezdůvodně, ale zdali se hádali v den nehody, si nevzpomíná. Chtěl za ní tehdy přijet a vyřešit nějakou hádku. Nechtěla, aby ten den přijel. K nehodě jí moc neřekl, musela z něho tahat, co se stalo, protože se bál a třepal. Pak jí ukázal auto a řekl, že někde v blízkosti písařeckých tunelů udělal nehodu, a že vytlačil vozidlo. Na místo nehody jela, jelikož mu nevěřila a chtěla se přesvědčit, že se něco stalo. Jela tam s manželem, kterého požádala, aby jel s ní, a to s největší pravděpodobností svým autem. Nehodu ji popisoval, konkrétně neřekl, proč se to stalo, byl naštvaný na celý svět. Až později se dozvěděla, že na něj dělali nějaká gesta. Na místě tehdy viděla Tranzit, policii a lidi venku. Záchranku, ani zraněné neviděla. Dostala se tam zhruba za 20-30 minut, kdy nejprve jela v protisměru, pak se otočila, a jela zpět vedle něho. Když v průběhu jízdy obžalovaného spolu komunikovali v telefonu, zaslechla, že komunikoval i s někým jiným. Slyšela, že někomu něco říkal.

Údaje této svědkyně, i pokud by je soud hodnotil i přes zmíněné rozpory (např. délky vzájemného vztahu, či jí užitého vozidla) jako jinak věrohodné, k vlastnímu skutkovému ději nemají vypovídací hodnotu, když pouze popisují následné jednání obžalovaného.

Obžalovaný je dále ze svého trestného jednání usvědčován i listinnými a věcnými důkazy, kterými jsou zejména protokol o nehodě v silničním provozu s náčrtem a fotodokumentací a zajištěný záznam bezpečnostních kamer a dále doklady ke zdravotnímu stavu poškozených a na tyto navazujícími znaleckými posudky.

Z protokolu o nehodě v silničním provozu včetně náčrtku, fotodokumentace (č. l. 34-43) zpracovaného dne 15. 8. 2013 po ohledání dne 12. 8. 2013 byla prokázána místní situace na místě střetu vozidel a na místě zastavení vozidla poškozených, včetně jednotlivých stop (zejména třecích či dřecích na konstrukci vozovky resp. zejména betonových svodidlech) a konečný stav vozidla poškozených (zejména z hlediska jeho poškození). Ze zajištěného videozáznamu z události (č. l. 37) je zachycen průběh střetu vozidel Jaguar a Ford Tranzit, a to v čase 17:26:05 a tomuto předcházející krátký úsek jízdy obou vozidel do střetu a odjezd vozidla Jaguar.

K určení příčin nehody po technické stránce byly zpracovány dva znalecké posudky z oboru doprava, odvětví městská, silniční, dopravní nehody.

Ze znaleckého posudku, který byl dne 9. 2. 2014 zpracován znalcem Ing. Jiřím Medunou (č. l. 187-209) bylo prokázáno, že způsob jednání obžalovaného M. N. je z hlediska

technického možno označit jako příčinu vzniku dopravní nehody, neboť ten mohl při jízdě v pravém pruhu vozovky v okamžiku, když začal vybočovat doleva vozidlo Ford pozorovat a mohl dopravní nehodě předejít. Řidič vozidla Ford Tranzit nemohl události zabránit a nemohl v době před střetem ani vybočení vozidla Jaguar doleva předvídat. Nemohl dopravní nehodě předejít. Při střetu mohlo vozidlo Ford Tranzit v průběhu pohybu po nárazu do betonového svodidla narazit přední částí do sloupu veřejného osvětlení a mohlo dojít i k převrácení vozidla na pravý bok po sjetí z betonového svodidla. Při převrácení vozidla na bok by nastala z technické situace kritická situace stran opuštění vozidla po zastavení. Při poloze na pravém boku není možné použít pravé zadní posuvné dveře. Vozidlo by bylo možno opustit pouze levými dveřmi u řidiče, případně zadními dveřmi, nebo rozbitím čelního skla. V okamžiku kontaktu se šikmou náběžnou částí svodidla se vozidlo Ford Tranzit mohlo pohybovat rychlostí 49 km/h, v okamžiku střetu 62 km/h, zatímco vozidlo Jaguar se v okamžiku střetu mohlo pohybovat rychlostí přibližně 83 km/h. Řidič Tranzitu, vzhledem k tomu, že se na levém okraji vozovky nacházela betonová rampa a betonové svodidlo, neměl dostatek prostoru, aby se s vozidlem Ford vyhnul doleva a tím umožnil vozidlu Jaguar průjezd.

V hlavním líčení dne 16. 9. 2014 Ing. Jiří Meduna potvrdil závěry svého znaleckého posudku, kdy uvedl, že v případě střetové rychlosti, kterou stanovil ve znaleckém posudku, se jedná o minimální hodnotu, kterou se vozidla mohla pohybovat, jelikož volil minimální zpomalení vozidla Ford při kontaktu s betonovou rampou. Podotkl, že program PC Crash, který se používá k rozborům nehodových dějů, udává toleranci $\pm 5\%$, zde by se jednalo o toleranci do plusového směru. K převrácení vozidla, či k nárazu do sloupu nedošlo pouze šťastnou náhodou. Při konfrontaci se znaleckým posudkem Ing. Sedláka uvedl, že rychlost vozidla Ford přes 80 km/h považuje za příliš vysokou, protože je tam nejen omezená rychlost na 60 km/h, ale přejíždí se z dvoupruhové vozovky na čtyřpruhovou, provoz tam bývá hustý, řidič by se musel razantně rozjíždět, a při plném obsazení Fordu to není příliš možné. V této rychlosti by následky mohly být mnohem větší, když v tomto případě by musel Jaguar jet rychlostí vyšší než 110 km/h. Kamerový záznam považuje pro stanovení rychlosti za nevhodný, když se jedná pouze o přibližný odhad. Dle něj znalec Ing. Sedlák nezohlednil pohyb vozidla Ford vzduchem a naopak použil vyšší hodnoty zpomalení než by měly odpovídat tomuto nehodovému ději.

Ze znaleckého posudku, který byl dne 26. 2. 2015 zpracován znalcem Ing. Jaroslavem Sedlákem (č. l. 473-556) bylo prokázáno, že vozidlo Ford Tranzit se pohybovalo stejným směrem jako vozidlo Jaguar. V okamžiku, kdy se vozidlo Jaguar nalézalo vedle vozidla Ford Tranzit, vozidlo Jaguar náhle vybočilo směrem vlevo, kde došlo ke střetu levé zadní části vozidla Jaguar s pravou přední částí vozidla Ford. Vozidlo Ford Tranzit bylo vychýleno směrem vlevo, najelo na travnatý ostrůvek a narazilo levou stranou do opěrné zdi silničního nájezdu. Tato opěrná zeď korigovala směr pohybu vozidla Ford a vozidlo se za stálého tření o uvedenou zeď, pohybovalo rovnoběžně s osou vozovky. Následně vozidlo najelo svou spodní částí na betonová vyvýšená svodidla. Začátek svodidel je zešikmený, tedy došlo k nasunutí vozidla na tato svodidla. Poté se vozidlo překlátilo na pravou stranu a pohybovalo se jednak za tření spodní části vozidla o horní hranu silničního svodidla a jednak pravými koly po vozovce. Následně došlo ke sjetí vozidla ze svodidel a v závěrečné fázi se vozidlo pohybovalo v levém jízdním pruhu komunikace až do zastavení.

Z technického hlediska se jeví jako přijatelná varianta (vzhledem k tomu, že motiv řidiče vozidla není znám), že se jednalo o úmyslné náhlé vybočení vozidla Jaguar s cílem kolidovat s vozidlem Ford Tranzit. Jednalo se o velmi prudké a náhlé vybočení vlevo. Znalec připustil i variantu, že se mohlo jednat o velmi riskantní agresivní předjížděcí manévr a velmi riskantní agresivní způsob jízdy, při kterém došlo k výraznému ohrožení osádky vozidla Ford, a řidič si

musel být vědom riskantnosti svého chování a musel zaregistrovat kontakt vozidel a ve zpětném zrcátku mohl pozorovat následek tohoto kontaktu. Pokud jde o střetovou rychlost jízdy vozidla Jaguar, byla tímto znalce stanovena v rozmezí cca $85,3 \pm 94,4$ km/h a rychlost vozidla Ford $77,3 \pm 81,4$ km/h.

Dále se vyjádřil k možným následkům nehodového děje z technického hlediska. Pokud jde o pohyb osádky ve vozidle, byli všichni připoutáni a při primárním nárazu se vlivem setrvačné síly osob ve vozidle pohybovali relativně vůči interiéru vozidla vpravo, tzn., že osoby sedící na pravé straně vozidla se dostaly do kontaktu s pravou stranou interiéru, osoby sedící v levé části automobilu nebo uprostřed byly natlačeny na osoby sedící po jejich pravé straně. Při následném nárazu vozidla do betonové opěrné zdi byl pohyb osádky opačný. Při nájezdu vozidla na betonové svodidlo byla osádka vystavena zrychlení ve svislém směru, tzn. směrem vzhůru, při následném sklopení vozidla na pravou stranu se těla osádky pohybovala směrem vpravo a při dopadu vozidla na vozovku působilo opět zrychlení ve svislém směru tentokrát směrem dolů. Řidič Fordu nemohl zabránit střetu vozidla s opěrnou zdí, nemohl ani korigovat dráhu, jakákoliv korekce dráhy byla nemožná. Znalec dále uvedl, že při tomto skutkovém ději mohlo dojít k převrácení vozidla, k nárazu vozidla do sloupu č. 014 a k nárazu vozidla Ford Tranzit do začátku opěrné zdi silničního nájezdu. Pokud jde o technickou přijatelnost výpovědi, uvedl znalec, že výpověď obžalovaného M. N., řidiče vozidla Jaguar, není technicky přijatelná. Z hlediska přijatelnosti lze považovat jako technicky přijatelnou výpověď poškozeného P. H. ml., řidiče Fordu, stejně jako ostatních svědků.

Součástí výše zmíněného posudku znalce Ing. Jiřího Sedláka č. 1406 ze dne 26. 2. 2015 (č. l. 473-556) je pak i znalecký posudek z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel, kde byla Ing. Jiřím Sedlákem stanovena výše škody vznikuvší na vozidle Ford Tranzit, RZ: 7B9 4355, a to částkou 85.200 Kč, vč. DPH.

V hlavním líčení dne 14. 10. 2015 na svých závěrech setrval, kdy popsal metodiku, kterou použil, kdy jedinou možností, jak rychlost na počátku nehodového děje zjistit aspoň přibližně, bylo vyhodnocení videozáznamu.

Ve vztahu ke znaleckým posudkům týkajícím se posuzování dopravních nehod je nutno uvést, že formálně existují dva posudky, které se liší v části popisující střetovou rychlost, jinak jsou v zásadě shodné, když oba znalci měli k dispozici i kamerový záznam, který kolizi poměrně přesně zachycuje a vyloučili obhajobu obžalovaného, že neviděl (či nemusel vidět) vozidlo Ford. Soud do skutkových zjištění v rozsahu rychlosti vzal hodnoty znalce Ing. Meduny, které jsou mimo jiné pro obžalovaného příznivější, a koreluje s dalšími provedenými důkazy (svědecké výpovědi při logice pohybu plně obsazeného vozidla Ford), kdy ovšem důvodem tohoto postupu byla primárně skutečnost, týkající se postupu určení příslušných hodnot, kdy znalec Ing. Sedlák uvedl, že fakticky jeho závěry vychází z vyhodnocení kamerového záznamu. Tento postup je dle názoru soudu mimo znaleckou kompetenci znalce, kam analýza dat (záznamů) nespadá. Proto v tomto rozsahu k jeho závěrům nepřihlížel a nedělal tedy ani případný revizní posudek, když k tomuto není za této situace důvod.

Odborným vyjádřením VUT v Brně, Fakulty stavební, z oboru ekonomika ze dne 19. 5. 2015 (č. l. 673-690) byla stanovena škoda vzniklá v souvislosti s jednáním obžalovaného na betonových obrubnících, betonových svodidlech a opěrné betonové zdi. Výše škody byla stanovena v cenové úrovni k roku 2013 na částku 6.444 Kč, včetně 21% DPH (bez DPH 5.326 Kč) a v cenové úrovni k roku 2015 na částku 6.578 Kč včetně 21% DPH (bez DPH 5.436 Kč). Pro skutková zjištění je pak zásadní škoda k době spáchání trestného jednání.

K dokumentaci rozsahu zranění poškozených byly vyžádány příslušné lékařské zprávy, kdy z lékařských zpráv (č. l. 92-95) poškozených P. H. ml., P. M. a D. D. vyplývá rozsah zranění zapříčiněných dopravní nehodou. Na základě vyšetření byla P. H. diagnostikována zlomenina 11. bederního obratle, P. M. zhmoždění zad, a D. D. podvrtnutí a natažení krční páteře.

K posouzení charakteru zranění, které utrpěli jednotliví poškození a možným následkům v souvislosti s útokem obžalovaného, byly vyžádány nejen výše popsané lékařské zprávy, ale následně byl zpracován dva znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, když se znalci vyjadřovali k charakteru zranění, která utrpěli poškození, k době citelného omezení v obvyklém způsobu života a k tomu, jaká zranění mohla vzniknout. První znalecký posudek ze dne 23. 8. 2013 (č. l. 52-90), zpracoval MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D. Druhý znalecký posudek z odvětví soudního lékařství zpracovali dne 31. 3. 2015 (č. l. 395-472) společně znalci MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D. a MUDr. Michal Zelený, Ph.D. Oba znalci pak byli v hlavním líčení vyslechnuti. Znalec MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D. dne 16. 9. 2015 a MUDr. Michal Zelený, Ph.D. dne 14. 10. 2015.

Znalci uvedli, že J. B. si stěžoval na bolesti kolenou, V. B. žádná zranění neutrpěl, P. D. utrpěl zhmoždění temenní části hlavy a lehké podvrtnutí krční páteře, dle neurologa bolest v krční části páteře, poruchu krční páteře s vyzařováním bolesti do oblasti hlavy, bolest v bederní části páteře, P. H. utrpěl zlomeninu 11. hrudního a 1. bederního obratle, P. M. utrpěl zhmoždění temenní části hlavy, zhmoždění zevní strany levého bérce a bolest v krční části páteře, poruchu krční páteře s vyzařováním bolesti do oblasti hlavy, bolest v bederní části páteře a D. M. uvedl, že ho bolela záda dole, u lékaře nebyl.

Ze závěrů znaleckého posudku byl prokázán objektivní rozsah zranění poškozených včetně mechanismu jejich vzniku. Takto uvedli, že bolest kolenou u J. B. může nasvědčovat přímému kontaktu s tvrdým interiérem vozidla. Bolest zad mohla být způsobena dopadem na hýždě. Pokud jde o mechanismus vzniku zranění u D. D., znalci uvedli s ohledem na místo, kde se ve vozidle nacházel, že zhmoždění temenní strany hlavy mohlo vzniknout stejným způsobem, kontaktem hlavy nejpravděpodobněji se střechou vozidla. Nelze vyloučit ani kontakt jeho hlavy se spolucestujícími vedle něj. Podvrtnutí krční páteře, bolest v krční části páteře a porucha krční páteře vzniká prudkým nekoordinovaným pohybem hlavy, přičemž nehoda tak, jak se udála, je způsobila ke vzniku těchto poranění. Bolest v oblasti bederní páteře odpovídá dopadu na hýždě. U P. H., který řídil Ford Tranzit, došlo ke zlomenině hrudního a bederního obratle, které vzniká působením tupého násilí v ose páteře, například dopadem na hýždě, s případným předklonem trupu. Předmětná událost je zcela způsobila ke vzniku tohoto poranění. P. M. utrpěl povrchní zhmožděninu hlavy a bérce, a to působením tupého násilí na danou část těla. Ke zhmoždění došlo s největší pravděpodobností kontaktem s tvrdým interiérem vozidla, když nelze vyloučit ani možnost kontaktu se spolucestujícími vedle něj. Poranění temenní části hlavy s největší pravděpodobností nasvědčuje kontaktu se střechou vozidla. Bolest v krční části páteře a porucha krční páteře s vyřazováním bolesti do oblasti hlavy nasvědčuje prudkému nekoordinovanému pohybu hlavy v průběhu nehodového děje. Bolest v oblasti bederní páteře odpovídá dopadu na hýždě, což mohlo vést k poranění měkkých struktur v bederní oblasti zad, což se projeví rozvojem bolestivosti této části těla až s časovým odstupem, což se projevilo. Pro poškozeného D. M. platí, že zranění mohlo být způsobeno přímým kontaktem s tvrdým interiérem vozidla. Bolest zad mohla být způsobena dopadem na hýždě. V případě D. D. se jednalo o omezení v obvyklém způsobu života po dobu dvou týdnů. V případě poškozeného P. H. jde o zranění s dobou podstatného omezení v obvyklém způsobu života po dobu delší šesti týdnů. U P. M. se jednalo o zranění, které ho

omezilo v obvyklém způsobu života po dobu dvou až tří týdnů. J. B. a D. M. nebyli v obvyklém způsobu života citelně omezeni.

Dále se znalci vyjádřili k možným následkům s ohledem na děj, který reálně a jednoznačně hrozil. Uvedli, že v dané situaci připadaly v úvahu tři varianty.

Převrácení vozidla Ford Tranzit. Při převrácení vozidla na pravý bok, případně na střechu automobilu, by na osádku vozidla působily velké boční síly. Mohla by přitom vzniknout závažná poranění hlavy, jednak nárazem hlavy do karosérie na boční straně vozidla či případně do střechy při převrácení na střechu. Při tomto průběhu mohly vzniknout zlomeniny obličejového skeletu, mohly by vzniknout zlomeniny lebky s krvácením pod obaly mozkové či zhmoždění mozku s následným rozvojem otoku mozku, tyto stavy lze označit jako život ohrožující s omezením v obvyklém způsobu života přesahující dobu šesti týdnů s možností trvalých následků jako jsou neurologické deficity, poúrazová epilepsie atp. Dále by mohlo dojít k podvrtnutí krční páteře, ke zlomeninám horních končetin, ke zlomeninám zápěstí, zranění dolních končetin, při rozbití výplní oken by mohly vzniknout řezné rány, především na nekrytých částech těla a střepy by mohly být poraněny oči.

Náraz vozidla Ford Tranzit do sloupu č. 014. V tomto případě by pravděpodobně došlo k větší deformaci interiéru vozidla na levé straně, což by přinášelo větší riziko vzniku poranění pro osádku vozidla vlevo, mohlo by dojít k závažnému poranění hlavy. Mohlo by taktéž dojít k větší interakci osádky mezi sebou. Při tomto skutkovém ději by mohly vzniknout zlomeniny obličejového skeletu, event. i komplikovanější, které ovšem nebývají bezprostředně život ohrožující. Nelze však vyloučit, že by došlo ke vzniku zlomenin lebky s krvácením pod obaly mozkové či zhmožděním mozku s následným rozvojem otoku mozku a tyto stavy lze pak označit za život ohrožující, mohlo by také dojít ke zlomeninám horních končetin, zápěstí, dolních končetin. Taktéž i k otevřeným zlomeninám dolních končetin. Bezesporu i zde by doba citelného omezení v obvyklém způsobu života byla delší šesti týdnů. Opět by mohly vzniknout od rozbitých skleněných výplní oken řezné rány a poškození očí.

Náraz vozidla Ford Tranzit do začátku opěrné zdi silničního nájezdu. Ze soudně lékařského hlediska by se při tomto skutkovém ději daly očekávat nejzávažnější úrazové změny. Mohlo by dojít k závažnému poranění hlavy, a to kontaktem s deformujícím se interiérem vozidla, zejména u osob na předních sedadlech, ke zlomeninám obličejového skeletu, ke zlomeninám lebky s krvácením pod obaly mozkové či zhmoždění mozku s následným rozvojem otoku mozku (kdy tyto poslední jsou již život ohrožující) případně s dobou citelného omezení v obvyklém způsobu života delší šesti týdnů, mohlo by dojít k trvalým následkům, jako jsou neurologické deficity, poúrazová epilepsie. Mohly by rovněž vzniknout zlomeniny horních končetin při kontaktu s interiérem vozidla nebo mezi členy osádky navzájem, ke zlomeninám dolních končetin, a to především u řidiče, event. spolujezdců na předních sedadlech od nárazu do palubní desky či deformujících se částí interiéru, opět s dobou citelného omezení v obvyklém způsobu života delších šesti týdnů. Nelze vyloučit i otevřené zlomeniny s krevní ztrátou, řezné rány od rozbitých skleněných výplní atd.

V hlavním líčení dne 16. 9. 2015 znalec MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D. i dne 14. 10. 2015 MUDr. Michal Zelený, Ph.D. tyto závěry potvrdili.

Znalec MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D. dále uvedl, že se znalcem z oboru silniční dopravy konzultovali odpověď na otázku, jak by mohla dopravní nehoda proběhnout, tzn. tři teoretické možnosti průběhu nehody, které znalec rozvedl z technického pohledu. Oni k tomu doplnili soudně lékařskou problematiku. V případě převrácení vozidla by byl důležitý pohyb osádky uvnitř vozidla. Byli připoutáni, proto by se volně pohybovala jejich hlava a horní končetiny.

Důležité by bylo působení síly při převrácení na pravý bok, kdy by byli nejvíce ohroženi členové osádky, kteří by seděli vpravo. Došlo by k rozbití skla, takže by mohly vzniknout nějaké řezné rány, osádka by byla poraňována jednak vzájemnou kolizí mezi svými těly a jednak i kontaktem s interiérem toho vozidla podle toho, jak jsou usazeni v tom vozidle. V případě přetočení až na střešku by relativně byly následky nejhorší, protože by asi mohla být zraněna i hlava s větší pravděpodobností než při převrácení na bok, je tam teoretická možnost požáru vozidla. Pokud by požár vznikl, hrozilo by termické poškození osádky v závislosti na tom, jak by byly schopni rychle se z toho vozidla dostat ven. V případě zbývajících variant by byla rozhodující rychlost nárazu, kdy i v případě rychlosti 60 km/h by mohlo dojít k život ohrožujícím následkům, ovšem v případě rychlosti vyšší by byla vyšší i pravděpodobnost těchto život ohrožujících následků. Není zde přímá úměra mezi rychlostí a zraněním, je zde pouze odlišná míra pravděpodobnosti. Technických znalců se dotazoval, zda v autě byly airbagy. Domnívá se, že mu odpověděli, že součástí vozidla nebyly. Pokud by tam byly, tak při čelním nárazu mají protektivní funkci, ovšem správnou funkci airbagů vyžaduje připevnění bezpečnostními pásy. S těmito znalci se shodli na tom, že všichni byli připevněni. Co se týče nárazové rychlosti, tak vycházeli ze znaleckého posudku Ing. Sedláka, který tuto rychlost spočítal. MUDr. Michal Zelený, Ph.D. v hlavním líčení dne 14. 10. 2015 uvedl, že hlavním zpracovatelem tohoto znaleckého posudku byl MUDr. Ďatko, Ph.D., protože už tuto nehodu řešit před tím a potvrdil jeho závěry (případně doplnění znaleckého posudku v rámci údajů v hlavním líčení). K vlastnímu samostatnému posudku znalec MUDr. Miroslav Ďatko, Ph.D. uvedl, že tento konzultoval se znalcem Ing. Medunou, který zpracovával technický znalecký posudek, a ptal se ho na dotazy ze soudně lékařské problematiky, když závěry jsou jinak obdobné.

Ze závěrů těchto znaleckých posudků tak lze jednoznačně uzavřít, že útok na vozidlo poškozených (fakticky na tyto poškozené) byl způsobitelný způsobit nejzávažnější (život ohrožující) následky a to prakticky ve všech technicky přijatelných variantách nehodového děje. S ohledem na charakter útoku (jeho překvapivost časově vylučující obrannou reakci), místo kde k tomu došlo (z hlediska nasměrování vozidla poškozených do prostoru ohraničeného masou betonu) při faktickém použití vozidla jak zbraně, lze jednoznačně dovodit srovnání pachatele v době útoku s příslušným následkem, tedy akceptaci možného poškození zdraví s fatálními důsledky u jednotlivých poškozených.

K osobě obžalovaného bylo dále z registru řidičů (č. l. 133-134) prokázáno, že obžalovaný byl držitelem řidičského oprávnění. Dále má obžalovaný v registru uvedeny 3 záznamy s daty 13. 5. 2012, 21. 10. 2000 a 5. 8. 1996. V případě přestupku ze dne 13. 5. 2012 obžalovaný řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholu. Ze záznamu z registru řidičů ze dne 20. 1. 2014 nebyly v případě osoby obžalovaného zjištěny žádné změny. Z výpisu z evidenční karty ze dne 1. 4. 2015 (č. l. 795-796) bylo prokázáno, že obžalovaný má 2 záznamy spočívající v zákazech řízení motorových vozidel, naposledy v období od 11. 7. 2012 do 29. 10. 2012 vždy za řízení pod vlivem alkoholu. Dále z evidenční karty bylo prokázáno, že dne 16. 7. 2014 odevzdal řidičský průkaz, když 17. 2. 2014 bylo rozhodnuto o pozastavení řidičského oprávnění obžalovaného s ohledem na zprávu jeho lékaře ze dne 7. 2. 2014 o zdravotní nezpůsobilosti a dne 18. 6. 2014 o jeho odnětí (č. l. 797-805).

Z technického průkazu motorového vozidla Ford Tranzit (č. l. 344-347) bylo prokázáno, že držitelem oprávnění je P. H. st. Dále z dokladů k vozidlu Ford Tranzit vyplývá, že vozidlo mělo platnou technickou prohlídku a způsobilost vozidla. Z kupní smlouvy (č. l. 348) bylo prokázáno, že majitelem vozidla Ford Tranzit je od 25. 10. 2012 P. H. st.

Z kupní smlouvy ze dne 12. 6. 2014 (č. l. 778-790) bylo prokázáno, že obžalovaný toho dne vozidlo Jaguar za částku 85.000 Kč prodal a následně i předal kupujícímu, kdy toto v současné době vlastní J. K. a vozidlo má nové RZ : XXXX (viz kopie Technického průkazu č. l. 781-784).

Na základě těchto důkazů považoval soud jednání obžalovaného za bezpečně a spolehlivě prokázané, a to tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, jak ostatně vyžaduje ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a po zhodnocení všech důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech proto uznal obžalovaného vinným skutky tak, jak jsou popsány ve výrokové části tohoto rozsudku, když dospěl k následujícímu závěru :

Obžalovaný M. N. v důsledku frustrace z osobních problémů, při jejím potencování verbálním konfliktem s osádkou (řidičem) vozidla Ford Tranzit cíleně ve vysoké rychlosti, překračující zde povolenou rychlost, v oblasti, která začíná být právě v tomto prostoru na levé straně lemována betonovými stavebními prvky, najel prudkým vybočením doleva do pravé přední části jím předjížděného vozidla Ford Tranzit, kdy jeho řidič nebyl technicky schopen na uvedený manévr vůbec reagovat a toto takto cíleně „vyrazil“ z vozovky právě proti mase betonu, kdy takto jednal zjevně v úmyslu „potrestat“ osádku vozidla za jím vnímané negativní chování. Při tomto jednání, na úseku silnice, který dobře znal, si musel být vědom možných důsledků pro život více osob v tomto vozidle, kdy vnímal, že v tomto se nachází minimálně čtyři osoby. Přestože se v jeho jízdním pruhu nacházelo vozidlo, ke kterému se rychle přibližoval, netvořilo toto překážku, která by jej nutila při normálním stylu jízdy prudce měnit směr. Jím prezentovaná obhajoba o snaze dostat se do levého jízdního pruhu (tedy před toto vozidlo), aby vozidlu Ford ujel, když z její posádky měl mít strach je soudem vnímána jako ryze účelová, když vůči němu či jeho vozidlu nedošlo ze strany těchto k žádnému agresivnímu jednání, a vyhnout se kontaktu s tímto vozidlem mohl i jinak. V důsledku jeho jednání pak došlo k nárazu vozidla Ford do opěrné betonové zdi a následnému pohybu podrobně popsanému ve výroku rozsudku, kdy v důsledku tohoto utrpěli členové osádky vozidla Ford různá zranění opět podrobně popsaná ve výroku rozsudku, kdy ovšem jen souhrou náhod nedošlo k život ohrožujícím zraněním, která reálně hrozila.

B/ Právní hodnocení

Trestné jednání obžalovaného M. N. spočívalo v tom, že při jízdě po komunikaci rychlostí výrazně překračující v daném místě povolenou, v reakci na předchozí zejména verbální konflikty úmyslně narazil svým vozidlem do souběžně jedoucího vozidla poškozených, ve kterém se nacházelo více osob, čehož si byl vědom, kdy v důsledku nárazu bylo vozidlo poškozených vychýleno vlevo, kde kolidovalo s opěrnou betonovou zdí a betonovými svodidly, a to způsobem podrobně popsaným ve výroku rozsudku, přičemž v důsledku uvedeného jednání došlo mimo škody na vozidle a na betonových součástech komunikace (opěrná zeď, svodidla, obrubníky) zejména ke zranění poškozených tak, jak jsou podrobně popsána ve výroku rozsudku, kdy toto napadení mimo faktických následků na zdraví poškozených, mohlo mít i mnohem závažnější následky na jejich zdraví, včetně fatálních, kdy dané skutečnosti si musel být obžalovaný s ohledem na vlastní jednání a zejména uspořádání komunikace v místě, kde provedl daný útok, vědom a musel předpokládat

možné zranění osádky vozidla poškozených, přesto své vozidlo nezastavil a z místa střetu ujel.

Použití vozidla k napadení druhého (druhých) v rámci cíleného nárazu během rychlé jízdy (byť se zde nejedná o přímý kolmý, ale pouze tečný střet) je jednoznačně nutno vnímat jako použití zbraně v rámci skutkového děje, když toto bezpochyby umožňuje učinit útok proti tělu poškozeného důraznější (§ 118 trestního zákoníku) a to bez ohledu na skutečnost, že i tito se nacházeli ve vozidle a útok tak nesměřoval proti nechráněnému tělu, když právě kombinace rychlosti vozidla a místního uspořádání komunikace mohla mít i při relativně mírném tečném nárazu fatální důsledky.

Následkem vzniklým v přímé příčinné souvislosti s popsáním trestným jednáním obžalovaného byla mimo škody na majetku zranění poškozených, která vzhledem k okolnostem útoku mohla vést k mnohem závažnějším následkům popsáním v závěrech znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, kdy k jejich vzniku nedošlo pouhou náhodou, nikoli však v důsledku vlastního jednání obžalovaného (např. nízké intenzity napadení apod.). Soud přitom možné následky posuzoval individuálně ke každému z poškozených.

Za pokus trestného činu je podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku považováno jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, pokud nedošlo k dokonání. Zde je evidentní, že ve vztahu k újmě na zdraví (zločinu vraždy) možný a reálný následek na zdraví poškozených nenastal díky okolnostem nezávislým na vůli obžalovaného (náhodnost konkrétního pohybu vozidla poškozených po kolizi v oblasti, kde mohlo dojít k výrazně závažnějšímu následku).

Obžalovaný M. N. svým jednáním v bodě 1.), 2.) porušil zájem společnosti na ochraně lidského života, který je objektem zločinu vraždy podle § 140 trestního zákoníku i přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku. Život člověka je jednoznačně prvořadou hodnotou, na jejíž ochraně má každá civilizovaná lidská společnost zvláštní zájem, což je ostatně vyjádřeno i v článku VI. Listiny práv a svobod, která je součástí Ústavního pořádku ČR. Citované zákonné ustanovení mimo jiné zakotvuje právo každého na život i to, že nikdo nesmí být zbaven života. Kdy i s ohledem na rozsah trestně právní ochrany (možné sankce) je zřejmé, že se jedná o prioritně chráněný zájem. V bodě 3.) pak porušil zájem společnosti na ochraně majetku, který je objektem přečinu poškození cizí věci.

Vedle naplnění znaků objektu a objektivní stránky (jednání, následek, příčinná souvislost) se soud zabýval také dalšími obligatorními formálními znaky jednotlivých trestných činů, a to zejména znakem subjektu a subjektivní stránky.

Nezbytným znakem subjektu, pachatele trestného činu, je věk a přičetnost. Provedeným dokazováním soud zjistil, že obžalovaný v době spáchání trestného jednání byl zletilý, tedy naplnil podmínku ustanovení § 25 trestního zákoníku. Ustanovení § 26 trestního zákoníku pak vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a svoje jednání ovládat.

K posouzení otázky přičetnosti obžalovaného M. N. byly zpracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychiatrie se specializací klinická psychologie.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie znalce MUDr. Jiřího Pokory (č. l. 573-585) bylo prokázáno, že obžalovaný netrpí a ani v době spáchání trestného činu netrpěl žádnou duševní poruchou. V době spáchání trestného činu mohl rozpoznat protiprávnost svého jednání a mohl své jednání ovládat. Obě předpokladové schopnosti byly

tedy zachovány v plném rozsahu. Obžalovaný není závislý na alkoholu ani na návykových psychotropních látkách. Je schopen chápat smysl trestního řízení a jeho pobyt na svobodě nevyžaduje žádnou formu léčení. Své závěry znalec potvrdil i v hlavním líčení dne 15. 9. 2015, kde se vyjádřil i k rozsahu znaleckého zkoumání a zejména obhajobě obžalovaného (epileptický stav). Takto uvedl, že epilepsie je neurologické onemocnění a na psychiatrické závěry nemá žádný vliv. Je ovšem podivné, že nebyl obžalovanému odebrán řidičský průkaz z důvodů epilepsie. K námitkám obžalovaného, že sezení bylo krátké uvedl, že s obžalovaným měl jedno sezení, a to v dostatečné době k podání znaleckého posudku, když vzhledem ke své čtyřicetileté praxi ví, na co se zaměřit a zeptat.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se specializací klinická psychologie znalkyně PhDr. Beaty Nour Mohammadi (č. l. 586-600) bylo prokázáno, že obžalovaný má průměrný intelekt, je schopen porozumět společensky žádoucím normám. Při řešení sociálních situací je méně pružný, myšlení je pohodlné a povrchní. Jeho osobnost je lehce egocentrická, jeho sebevědomí je však v hlubší rovině výrazně sebenejisté. Přechází u něho ke kompenzačnímu chování, kdy zdůrazňuje maskulinní a sebeprosazující projev. Obtížně snáší kritiku, má sklon interpretovat chování jiných jako vůči sobě zaměřené, díky zvýšené egocentričnosti a citlivosti na sociální kritiku je i vztahovačný. Je velmi dráždivý, vznětlivý, popudlivý, zbrklý. V době činu se nacházel ve stavu mírné frustrovanosti, aktuálně prožíval napětí, intenzivní emoce a v tomto rozpoložení se poměrně banální incident stal kanálem, který situačně přeměroval dotčenost, podrážděnost a hněv obžalovaného z přítelkyně na situaci „tady a teď“ a spustilo se v něm sebeprosazující kompetitivní chování. Obžalovaný dal průchod vlastní podrážděné a popuzené náladě s cílem sebeprosazení. Čin, ze kterého je obžalován, vyplývá z jeho celkově zvýšené reaktivity, kdy obžalovaný vnímá a reaguje i na menší podněty. To souvisí se zhoršeným sebeovládáním. Z odborného hlediska není předpoklad dalšího kriminálního vývoje osobnosti obžalovaného. Resocializace není potřebná. Podle názoru znalkyně by obžalovaný potřeboval zvýšit osobní disciplinovanost a začít více hledat příčiny vlastních potíží i ve své osobě. Své závěry potvrdila i v hlavním líčení dne 15. 9. 2015, kdy se blíže vyjádřila k otázce možné resocializace obžalovaného. Takto uvedla, že resocializaci vnímá jako návrat pachatele trestného činu do běžného sociálního života. U obžalovaného je díky emocionalitě a díky potřebě chovat se chlapsky, nezdrženlivost ve smyslu emočního hlediska, že dříve něco udělá, pak o tom přemýšlí a potom přemýšlí, jaký to může mít důsledek. Obžalovaný by tedy potřeboval toto na sobě upozorovat a začít na sobě cíleně pracovat. Nepovažuje to ovšem za resocializaci v pravém slova smyslu, ale v užším slova smyslu, kdy by obžalovaný měl docházet na nějaká psychologická sezení. U obžalovaného je potřeba, aby si uvědomil, že má tendenci externalizovat svůj podíl viny na situacích, které se mu v životě dějí. K osobě obžalovaného a jeho možné věrohodnosti dále uvedla, že u něj byla jasná tendence ke zkreslování a změnám výpovědí a k verbalizaci ve smyslu omluvit svoje chování, tedy přizpůsobit si věci tak, aby z toho vyšel líp. Jelikož mění výpověď, tak se nedá spoléhat na to, co říká. Konstatovala, že obžalovaný není osobu agresivní, ale pokud se nebude více kontrolovat, a hlavně nebude se léčit a brát léky na epilepsii, tak se může stát, že nebezpečný bude sám pro sebe i pro společnost. Neužívání léků považuje za nedisciplinovanost a rys nezodpovědnosti. Pokud by bral léky, dodržoval pravidelný režim, k tomu neužíval ještě alkoholické nápoje, když je nemocen touto nemocí, tak by nebezpečný pro společnost nebyl.

V rámci uplatněné obhajoby obžalovaným o možném vlivu stávajícího epileptického onemocnění byly předloženy či vyžádány lékařské zprávy (č. l. 305-311) a zdravotnická dokumentace obžalovaného od obvodního lékaře MUDr. P. (č. l. 695), Fakultní nemocnice U sv. Anny v Brně 1. Neurologické kliniky (č. l. 698-703), neurologické ambulance MUDr.

H.K. (č. l. 705-716), psychiatrické ambulance MUDr. I. W. (č. l. 718) a Polikliniky Zahradníková (č. l. 720-722).

S ohledem na obžalovaným uplatněnou obhajobu byl v přípravném řízení zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví neurologie (č. l. 610-666). Dle závěrů tohoto posudku neměl obžalovaný v době vyšetřované události epileptický záchvat, jednal zcela s rozmyslem a při plném vědomí, je však epileptik. Epilepsie u něj byla zjištěna v roce 2008, nebral však antiepileptika, nedodržoval životosprávu. Obžalovaný si je plně vědom rizik, neboť na ně byl neurology pravidelně upozorňován a jeho zdravotní stav vlivem jeho neukázněnosti nebyl dobrý, a přesto řídil auto.

V hlavním líčení dne 15. 9. 2015 na těchto závěrech setrvala. V době když se stal ten skutek, byl plně při vědomí, nebyl tam ani náznak epileptického záchvatu.

Výše citované znalecké posudky považuje soud za úplný a řádný důkaz, na jehož základě je možno spolehlivě uzavřít otázku přičetnosti obžalovaného. Tímto důkazem bylo jednoznačně prokázáno, že ovládací i rozpoznávací schopnosti obžalovaného v době spáchání trestných činů byly plně zachovány. Soud proto konstatoval, že nenastaly podmínky pro posouzení obžalovaného jako např. nepřičetného pachatele ve smyslu ustanovení § 26 trestního zákoníku či pachatele se zmenšenou přičetností dle § 27 trestního zákoníku a nenastaly ani podmínky pro závěr o stavu tzv. zmenšené přičetnosti, který si pachatel nepřivodil, a to ani z nedbalosti vlivem návykové látky, jak má na mysli ustanovení § 40 trestního zákoníku. Na základě této části dokazování dospěl soud k závěru, že obžalovaný byl v době spáchání trestných činů, se zřetelem k svému věku i duševnímu stavu, plně trestně odpovědný, neboť naplnil podmínky věku i přičetnosti, jež jsou znaky subjektu (pachatele) trestného činu. Obžalovaný byl schopen rozpoznat škodlivost svého jednání. S ohledem na jeho intelektové schopnosti mu bylo nepochybně známo, že se dopouští jednání škodlivého, když jeho rozumové schopnosti byly zachovalé, v pásmu průměru, dokáže tedy adekvátně vnímat, rozlišovat realitu a logicky uvažovat a jedná se o skutečnosti obecně známé. Zjevně musel vědět, že prudkým a zcela nečekaným vybočením a naražením do vedle jedoucího vozidla nutně vedoucím ke změně jeho směru jízdy, ve specifickém prostoru komunikace ohraničeném betonovou zdí, s praktickou nutností následné kolize právě s masou tohoto stabilního materiálu, může, mimo (nutného) poškození vozidla, způsobit posádce druhého vozidla až život ohrožující stavy. Stejně tak si musel být vědom minimálních standardů běžné humanity z hlediska pomoci poškozeným, kdy ovšem zde částečně koliduje tento postup s předchozím srozměním (a nepřímým) směřováním k následku nejzávažnějšího trestného činu.

Dalším formálním znakem trestného činu je pak jeho subjektivní stránka, která zahrnuje znaky, týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem této subjektivní stránky je zavinění. Naplnění znaku zavinění je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti, která je v trestním právu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tedy za zaviněné jednání. Zavinění je pak z pohledu právní teorie považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce, tedy jednání, následku a příčinné souvislosti mezi nimi, a k objektu. Zavinění v sobě obecně zahrnuje složku intelektuální, tedy vědění pachatele, vnímání pachatele, a dále složku volní, která zahrnuje chtění nebo srozměnění, tedy rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem. Trestné činy, jimiž byl obžalovaný uznán vinným, jsou pak konstruovány jako trestné činy úmyslné (§ 13 odst. 2 trestního zákoníku). To znamená, že z hlediska znaků subjektivní stránky musí být splněny podmínky buď přímého úmyslu, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, nebo podmínky úmyslu nepřímého, jak vyžaduje § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

Při hodnocení zavinění opírá soud svoje závěry zejména o provedené důkazy, z nichž dovodil zejména závěr o aktivním jednání obžalovaného, zejména o záznam kamerového systému při zohlednění svědeckých výpovědí popisujících jeho jednání zejména před vlastním útokem i po něm a závěry znaleckých posudků.

Závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví jednoznačně svědčí pro tu skutečnost, že obžalovaný si byl vědom, že jeho jednání porušuje zákon, tedy byla zachována ona intelektuální složka, kdy takto bylo i jeho jednání obžalovaným vnímáno. Pro specifikaci zavinění jako přímého nebo nepřímého úmyslu má pak význam charakter složky volní, tedy, jak je výše rozvedeno, chtění nebo srozumění pachatele a to i s ohledem na kvalifikovanou skutkovou podstatu jeho jednání u nejprísněji trestného trestného činu. Závěry o tom, že čin byl spáchán úmyslně, lze, pokud chybí (úplné) doznání obžalovaného, činit z okolností činu objektivní povahy. Tyto okolnosti soud hodnotil všechny v jejich souvislosti, když nelze přikládat zásadní význam jen některé z nich.

Soud má z provedeného dokazování jednoznačně za vyloučenou obhajobu obžalovaného, že dané vozidlo neviděl, když s tímto i dle vlastního vyjádření měl dlouhodobý konflikt, tomuto chtěl ujet a z kamerového záznamu (a následně i znaleckého posudku ze silniční dopravy) je evidentní, že toto vozidlo při souběžné jízdě dojížděl a předjížděl, měl je ve svém zorném poli a nemohl tak je nevidět, či o něm nevědět při rychlosti, kterou se pohyboval. Pokud tedy do tohoto vozidla narazil muselo se jednat o vědomý akt, kterému musel předcházet minimálně krátkodobý rozmysl zahrnující tedy nejen vlastní útok, ale i místo kde k němu může dojít a to za situace, kdy obžalovaný dané místo znal, když jak doznává tudy jezdil opakovaně. Soud ve skutkových pochybnostech nevylučuje, že úmysl obžalovaného nebyl přímo zaměřen na smrtelný následek (a to více osob), kdy vychází i ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, specializace klinická psychologie, ovšem všechny konkrétní okolnosti případu svědčí pro srozumění s nárazem vozidla Ford do prostoru betonových a tedy vůči vozidlu poškozených vysoce destruktivních prvků komunikace a s tím spojeným srozuměním s možnými fatálními následky na zdraví osádky tohoto vozidla, když nemohl počítat s žádnou relevantní skutečností, která by tomu mohla zabránit, když jeho útok byl zákeřný. Přestože tedy nemusel chtít tento fatální následek způsobit, byl s možností jeho způsobení, a to u více osob, srozuměn.

Obžalovaný M. N. tak s ohledem na všechny okolnosti případu jednal ve vztahu k tomuto nejzávažnějšímu činu bezesporu minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku neboť do vozidla Ford Tranzit najel úmyslně, přestože věděl, že toto vozidlo je plně obsazeno, přičemž musel být minimálně srozuměn s možným následkem, ke kterému mohlo dojít a k němuž nedošlo jen shodou náhod, na obžalovaném nezávislých, když celá situace byla, při specifikách městského provozu ve špičce, umocněna charakterem komunikace, tedy betonovými prvky v prostoru, kam vozidlo svým nárazem nasměroval, včetně jeho lemování sloupy veřejného osvětlení.

V případě dalších trestných činů jednal zjevně v úmyslu přímém, když si musel být vědom, že po nárazu do druhého vozidla dojde (být v minimálním rozsahu) k jeho poškození a takto jednat evidentně chtěl, kdy vlastní rozsah poškození byl odvislý od skutečností jednáním obžalovaného již neovlivnitelných, kdy konkrétní výše škody (vyšší škodlivý následek) je kryta i případnou nedbalostí (§ 17 písm. a/ trestního zákoníku). Stejně tak v případě faktického útěku z místa činu (formálně dopravní nehody) při výše popsaném srozumění s následkem (a vědomím předpokládané existence zranění osádky vozidla Ford Tranzit) si musel být vědom svých povinností (poskytnout pomoc při účasti na dopravní nehodě) a tyto zjevně porušit chtěl.

Vedle zavinění, jakožto obligatorního znaku subjektivní stránky všech trestných činů se soud zabýval i motivem, který je znakově fakultativním. Motiv, v psychologickém pojetí označovaný jako pohnutka, je v rovině trestněprávní chápán jako určitý podnět, který vedl pachatele ke spáchání trestného činu. V tomto konkrétním případě lze s přihlédnutím k závěrům znalkyně ze specializací klinická psychologie uzavřít, že jím byla ze strany obžalovaného zjevně nezvládnutá sebekontrola, vedoucí ke snaze eskalovat konflikt a pomstít se za jím vnímané nevhodné jednání ze strany poškozených, za situace, kdy po delší časový úsek se mu nedařilo dosáhnout úspěšné seberealizace (předjetí, "pokoření" jím v rámci zejména verbálního konfliktu vnímaného protivníka).

Na základě shora provedeného dokazování tedy soud jednoznačně konstatoval, že obžalovaný M. N. se dopustil trestného jednání tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno, tedy se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu vůči zdraví a životu poškozených, a jehož se dopustil v úmyslu jiného usmrtit s rozmyslem a spáchal tento čin na dvou a více osobách, avšak k dokonání nedošlo, případně dokonání jednání vůči majetku (primárně vozidlu poškozených), jehož se dopustil v rámci předchozího úmyslu, kdy takto naplnil všechny formální znaky pokusu zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, i všechny formální znaky přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu.

Soud nemohl posoudit jednání obžalovaného pod bodem 1.) pouze jako pokus trestného činu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 trestního zákoníku (zažalováno jako § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a/ trestního zákoníku), když z provedeného dokazování je zjevné, že možné následky na zdraví poškozených mohly být i fatální.

S ohledem na formální pojetí trestného činu pak soud, byť s minimálním akcentem na toto, posoudil i ujetí obžalovaného z místa střetu jako trestné jednání, když toto naplnilo všechny formální znaky neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku, když se zde sice jedná o jednání s primárním úmyslem "potrestat" poškozené způsobem, který v sobě zahrnoval i akceptaci jejich úmrtí, ovšem toto vykazuje znaky dopravní nehody (střet dvou vozidel na komunikaci), při této došlo ke zranění osob, což musel obžalovaný předpokládat (viz závěry výše, kdy právě charakter jeho jednání, intenzita napadení, vylučuje dle názoru soudu možnost vnímat toto jednání jako pouhý pokus, kdy by si nemusel být vědom možného zranění poškozených) a těmto neposkytl pomoc, když možné následky související s jeho případným trestním stíháním nelze považovat dle stávající judikatury za nebezpečí, které by jej z této povinnosti vyvíňovalo.

Jednání obžalovaného je ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku společensky škodlivé, přičemž v daném případě nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.

C/ Trest

Při úvaze o druhu a výši trestu hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 trestního zákoníku kromě povahy a závažnosti spáchaného trestného činu i osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy, dále přihlédl k chování pachatele po činu, možným důsledkům trestu pro budoucí život pachatele a současně vzal v úvahu i účel trestu, jímž je i ochrana společnosti před

pachateli trestných činů, snaha zabránit odsouzenému v dalším páchání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti, tedy generální i individuální prevence.

Povaha a závažnost trestného činu jsou pak určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Z pohledu jednotlivých kritérií závažnosti trestného činu považuje soud jednání obžalovaného za velmi závažné a to zejména možným následkem ve vztahu k nejzávažnějšímu jednání.

V případě obžalovaného M. N. soud vzal v úvahu skutečnost, že tento je rozvedený, bezdětný, má střední vzdělání (vyučen automechanikem). V současné době je bez pracovního poměru, veden na Úřadu práce, dle vlastního vyjádření nemajetný. V místě svého trvalého bydliště není veden v evidenci přestupců (č. l. 794). V evidenční kartě řidiče má dva záznamy (č. l. 795-796). Z opisu rejstříku trestů (č. l. 806) bylo prokázáno, že dosud nebyl soudně trestán.

Soud proto hodnotil jako přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. b), k), n) trestního zákoníku skutečnost, že trestný čin obžalovaný spáchal z pomsty, způsobil jim vyšší škodu (ve vztahu k přečinu poškození cizí věci) a spáchal více trestných činů (formálně tři, kdy ovšem soud mnohost vnímá zejména ve vztahu k jednání pod bodem 1. a 2., jak bylo uvedeno výše). Jako okolnost polehčující soud hodnotil dle § 41 písm. b), i), o) trestního zákoníku skutečnost, že spáchal trestný čin v silném rozrušení, způsobil jim menší škodlivý následek (ve vztahu k nejzávažnějšímu jednání) a před jeho spácháním vedl řádný život. Soud nemohl hodnotit jako polehčující okolnost jeho doznání, když obžalovaný svoji zásadní trestnou činnost v bodě 1) nedoznal, ani upřímnou lítost, když tuto nelze dovozovat z pouhých vyjádření v rámci hlavního líčení, když neučinil nic k odstranění škodlivých následků. Jiné přitěžující či polehčující okolnosti shledány soudem nebyly.

Se zřetelem ke všem rozhodným okolnostem případu i osobě obžalovaného, mu pak uložil úhrnný trest odnětí svobody v zákonné trestní sazbě podle § 140 odst. 3 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku, tedy pro nejpřísněji trestný trestný čin, když podle citovaného zákonného ustanovení lze pachateli uložit trest odnětí svobody v trvání 15 až 20 let, nebo trest výjimečný, a to v trvání 15 let a 6 měsíců, tedy při spodní hranici trestní sazby, ovšem nikoli na samé spodní hranici. Při této úvaze soud zejména zohlednil jak závažnost a rozsah jeho protiprávního jednání, tak i jeho následek (vývojové stádium trestného jednání), tedy, že u nejpřísněji trestného trestného činu nedošlo k jeho dokonání, byť nezávisle na vůli obžalovaného a stejně tak i dosavadní život obžalovaného, kdy se u něj jednalo (při zohlednění pouze závažnějších jednání) o excesivní vybočení z jinak formálně řádného života.

Ze zákona se jedná o trest nepodmíněný a rozhodování soudu tak bylo omezeno pouze na stanovení typu věznice. Vzhledem k tomu, že je mu ukládán trest za zvlášť závažný zločin ve výměře převyšující osm let, jsou ze zákona splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou (§ 56 odst. 2 písm. d/ trestního zákoníku) a soud jej do tohoto typu věznice zařadil, když neshledal podmínky pro užití moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku a to jak vzhledem k závažnosti trestného jednání, která je velmi vysoká, tak i osobě obžalovaného, který zjevně nemá dostatečný náhled na svoji trestnou činnost.

S ohledem na charakter trestné činnosti, kdy této se dopustil právě s ohledem na řízení motorového vozidla, rozhodl soud i o uložení trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu

řízení všech motorových vozidel na maximální dobu v trvání 10 let. Právě s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti a osobu obžalovaného (včetně jeho aktuálního zdravotního stavu) považuje soud za nutné uložení i tohoto trestu, kdy tento právě ve vzájemné kombinaci s trestem odnětí svobody by měl vytvářet dostatečnou ochranu společnosti před obdobným jednáním ze strany obžalovaného, kdy i z jeho předchozího jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla, vedoucí taktéž k zákazu činnosti, lze dovodit, že mu minimálně v uvedené době byly jakékoliv zásady řádného výkonu tohoto oprávnění, tedy řízení motorových vozidel, naprosto cizí.

Soud nemohl uložit trest propadnutí věci či jiné majetkové hodnoty, a to věci užitě k trestné činnosti (vozidla tovární značky Jaguar), neboť obžalovaný již nedisponuje vlastnickým právem k tomuto vozidlu, když toto stačil prodat. Případné ochranné opatření zabránění náhradní hodnoty, které by připadalo teoreticky do úvahy s ohledem na popsany postup obžalovaného, představující postup po primárním zajištění náhradní hodnoty, soud taktéž při reálné neznalosti reálných majetkových poměrů obžalovaného nemohl uplatnit, když postižení majetku (teoreticky nemajetného obžalovaného) by navíc kolidovalo s oprávněnými zájmy poškozených na náhradu škody.

Tento trest, tak jak byl uložen, dle názoru soudu splňuje podmínky účelu trestu, tedy jak generální, tak zejména individuální prevence, kdy je nutno jej považovat za trest zohledňující všechny okolnosti jednání i osoby obžalovaného.

D/ Náhrada škody

V rámci adhezního řízení, které je součástí řízení trestního, rozhoduje soud o nárocích na náhradu majetkové škody či nemajetkové újmy těch poškozených, kteří se řádně a včas připojili k trestnímu řízení a výši svého nároku prokázali.

V případě této trestní věci se řádně a včas připojili k trestnímu řízení poškozené zdravotní pojišťovny, tedy Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, Česká průmyslová zdravotní pojišťovna a Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky, dále příspěvková organizace Ředitelství silnic a dálnic ČR a poškozený P. H. st.

Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky uplatnila nárok na částku 2.582 Kč (č. l. 741-742), související s úhradou léčebné péče o poškozeného M., kdy tento i řádně doložila (viz vyúčtování č. l. 250-251, 744-746). Česká průmyslová zdravotní pojišťovna uplatnila nárok na částku 1.759 Kč (č. l. 227), související s úhradou léčebné péče o poškozeného D., kdy tento i řádně doložila (viz vyúčtování č. l. 229-230). Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky uplatnila nárok na částku 28.839 Kč (č. l. 754), související s úhradou léčebné péče o poškozeného H., kdy tento i řádně doložila (viz vyúčtování č. l. 760-768). Ředitelství silnic a dálnic ČR, uplatnilo nárok na částku 43.326 Kč (č. l. 732) jako náhradu škody, když vycházelo z kalkulace předpokládaných nákladů (č. l. 736-737). Poškozený P. H. st. (majitel motorového vozidla tovární značky Ford Tranzit), pak uplatnil nárok na částku 25.000 Kč jako doplatek (přibližný rozdíl) mezi pořizovací cenou vozidla 125.000 Kč poniženou o amortizaci 10.000 Kč za 9 měsíců užívání a náhradou pojišťovny + hodnotou vozidla z vrakoviště 92.000 Kč (č. l. 724). Zde soud přihlížel k časově poslednímu vyčíslení nároku, když tento původně (č. l. 148) požadoval 135.000 Kč.

Vzhledem ke skutečnosti, že všechny poškozené zdravotní společnosti výši svého nároku řádně prokázaly, byla uložena obžalovanému povinnost jim na náhradě škody uhradit příslušné částky. V případě poškozené příspěvkové organizace Ředitelství silnic a dálnic ČR, soud této přiznal pouze částku 6.444 Kč odpovídající výši způsobené škody tak, jak byla prokázána v rámci dokazování a se zbytkem uplatněného nároku ji odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozený P. H. st. byl se svým nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, když k objektivnímu posouzení nároku soud nemá dostatek podkladů, když i z jeho podání (a případně i dalších důkazů) je zřejmé, že došlo k částečnému plnění pojišťovnou.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí.

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést zda odvolání podává byť i z části ve prospěch či neprospěch obžalovaného.

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Krajský soud v Brně
dne 3. listopadu 2015

Mgr. Aleš Novotný, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kleinová